

KOMMUNISTISK POLITIK

*FredsVagtens mobile
skulptur ved den ame-
rikanske ambassade.*

*Fra demonstrationen
mod besættelsen af
Irak og Palæstina 27.
september.*

*Foto:
Stop Terrorkrigen*

**Lille Havfrue
på slæb**

Nr. 20

7. årg.

2003

**11. oktober -
24. oktober**

Støttepris 12 kr.

TEMA: EFTER DET SVENSK E URO-NEJ

Israel - terrorstat! s. 2 ● Fogh uden klasse s. 3 ●

Elever mod Fogh og nedskæringer s. 4 ● Gymnasieelever siger stop! s. 5 ●
Fogh fuppede s. 6 ● Her bor 1 krigsforbryder s. 7 ● Gæld og bistand? Alt håb ude s. 8 ●

Gaza By - Århus' venskabsby s. 10 ● Bag rattet s. 11 ●

Regeringen må gå! s. 12 ● Modstand ikke dialog s. 14 ● Venezuela i kamp s. 15 ●

Afghanistan 2 år efter s. 18 ● John Max Pedersen: Demokratisk socialisme s. 20 ●

Debat s. 22 ● Stifindertræf eller blindgyde s. 24

Israel - terrorstat!

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvis der er to, der har stået sammen i den globale aggression, som kaldes 'krigen mod terror' er det – nej, ikke Bush og Blair – det er krigshøvdingen Bush og slagteren Sharon. Blair er tilfreds med at fungere som Bushs største europæiske vagthund, og gladeligt ofrer britiske liv på det angloamerikanske venskabs alter for at få del i gevinsten. Men Bush og Sharon er besjælet af samme fundamentalistiske forestilling om det godes kamp mod det onde, af tanken om deres landes mission og rolle i verden, og af samme uhæmmede erobringstøst, som 'krigen mod terror' er udtryk for. Bush bygger Det Amerikanske Imperium. Sharon bygger et zionistisk Storisrael, befriet for dets oprindelige beboere og i åben kamp mod hele den arabiske verden.

Undertiden lader man som om den tætte akse mellem USA og Israel ikke eksisterer, fordi Israels karakter af en besættelsesmagt, og illegal atommagt gør det tætte parløb lidt suspækt i forhold til verdensoffentligheden. Men det tætte partnerskab eksisterer – og selvom det er amerikansk økonomi, der holder Israel og den israelske terrorstat oppe, er det tilsyneladende i lige så høj grad USA, som fører israelsk politik som omvendt.

Israelsk politik er åbenlyst aggressiv, åbenlyst i strid med international lov. Den apartheidmur, som man med en absurd besmykning kalder et 'sikkerhedshegn' er ikke bare en ny befæstet Berlin-mur, men både et kontant tyveri af palæstinensisk område og en betonklods om halsen på palæstinensisk økonomi og palæstinenserne dagligdag. Den forsøger at spærre palæstinenserne inde i en ghetto, som vil være ude af stand til at sikre en levedygtig national eksistens. Muren er blevet et symbol på brutal undertrykkelse – og den vil en skønne dag blive henvist til historiens losseplads som alle andre rådne mure.

For en uge siden gennemførte Israel et uprovokeret flyangreb længere inde på syrisk territorium end i de sidste 30 år. Angiveligt som gengældelse for en selvmordsbombe ikke fra Syrien, men fra Islamisk Jihad, som igen var en gengældelse for Israels systematiske og internationalt lovløse henrettelser af denne modstandsorganisations ledere.

I en tale ved en mindegudstjeneste for 'syv-dages-krigen' i 1973 erklærede Sharon:

"Israel vil ikke lade sig skræmme fra at forsvare sine borgere og ramme dets fjender hver som helst og med alle midler".

Et par dage senere erklærede Bush, at Israels luftangreb på Syrien var en del af en 'grundlæggende' kampagne for at forsvare Israel, og han drog selv en parallel mellem den amerikanske 'kamp mod terrorisme' og Ariel Sharons aggressions-handlinger:

- De beslutninger han træffer for at forsvare det israelske folk er lødige beslutninger. Vi ville gøre nøjagtig det samme. Dette land vil forsvare sit folk, erklærede han.

Den folkeretsstridige krigsprovokation mod Syrien har altså USA's fulde opbakning. Er den ikke aftalt og koordineret i detaljer med USA (hvad der er mest grund til at tro) har Sharon under alle omstændigheder grønt lys fra Det Hvide Hus til militær aggression med amerikanske high tech-våben.

Derfor har USA også blokeret for en forsømmelse af denne oplagte krænkelse af international ret i FNs sikkerhedsråd, selvom Israels handlinger fordømmes af langt de fleste lande i verden.

Syrien er opført på USA's liste over 'slyngelstater', medlem af 'ondskabens akse'. Ifølge tankegangen i de herskende kredse i USA gør det Syrien til et oplagt krigsmål i en såkaldt 'præventiv' krig. Den amerikanske FN-ambassadør med en fortid blandt contraer i Latinamerika John Negroponte lagde ikke fingrene imellem, da han i FN meddelte, at 'Syrien står på den gamle side i krigen mod terror'.

Angrebet på Syrien var den sidste pind til ligkisten for den såkaldte fredsproces, som blev lanceret under så stor medieopmærksomhed for nogle måneder siden. Israel og USA har droppet den – og droppet den fuldstændig efter at det ikke lykkedes at fjerne den palæstinensiske præsident Yassir Arafat via den, og den håndplukkede Mahmut Abbas måtte nedlægge sit hverv som statsminister.

Israel spekulerer ikke bare i at myrde eller deportere Arafat, men også i at udløse nye krige i Mellemøsten, eller en altomfattende krig dér. Efter Irak-krigen går man videre for at ramme Iran eller Syrien og Libanon.

Kun én konklusion er mulig på hele denne baggrund: Israel er en terrorstat, som truer både den regionale fred og verdensfreden.

Redaktionen den 8. oktober 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag 15.30 -
17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 17. oktober 2003

Fogh uden klasse

”Klassesamfundet er opløst. Klassekampen er slut.”

Foghs åbningstale til folketinget 7. okt.

Kan du nævne konkrete regeringsinitiativer, hvor vi har set regeringens værdidebat slå igennem?

Anders Fogh Rasmussen: - *Vores beslutning om at tage del i den internationale koalition i Irak, er jo båret af denne tankegang*

Interview i Berlingske Tidende 3. okt.

Hvad arbejderklassens mere end hundredårige kamp ikke har formået (endnu), har Anders Fogh kunnet: han har ophævet klasserne, afskaffet klassesamfundet og afsluttet klassekampen. I marxistisk forstand hedder denne samfundsformation kommunisme. Men den klasseløse Fogh ville sikkert slå syv kors og en hel Mary og Frederik for sig ved at høre Danmark kaldt kommunistisk. Det slipper han også for ...

Bag den flove retorik om klassernes afskaffelse, som har paralleller til den nazistiske, fortæller virkeligheden en anden historie om det kapitalistiske Danmark i disse år: Klasseskellene bliver større og tydeligere. De rige bliver rigere og de fattige fattigere. Klassekampen mellem de besiddende og de besiddelsesløse skærpes.

Fogh snakker om 'debat', 'værdidebat' – men på sit særlige nysprog, hvor ordene nok er danske, men indhold og begreber er uden virkelighedskontakt. Debat med hvem? Antikrigsbevægelsen 'går Saddams ærinde'. Titusinder af aktionerende elever får denne besked: - *Alt det hylene og skrigen om nedskæringer gør det ikke det fjerneste indtryk på mig.*

Denne patologisk virkelighedsforstyrrede mand er ude af stand til at føre en dialog, fordi han kun ser og hører, hvad der passer ind i hans ideologiske fejlkonstruktion.

Med 'debat' mener han 'monolog', med det 'klasseløse' samfund mener han Møllers olieparadis, og med 'værdier' mener han - krig. Den danske

deltagelse i oliekrigen mod Irak er værdifast liberalisme.

I åbningstalen fik han yderligere drejet tingene en omgang:

- *Menneskelige værdier og den sunde fornuft har vundet indpas. Mennesket før systemet. Den sunde fornuft frem for ideologien. Virkeligheden frem for løstagne teorier.*

Den barbariske krig mod Irak er 'menneskelige værdier', ifølge Fogh. Den er rent ud en humanistisk helteindsats.

For at disse 'værdier' ikke skal blive alt for blødsødne, har Fogh introduceret et liberalt 'Noget-for-noget'-princip, som oversat fra nysprog betyder forkælelse af dem, der har, og spark til dem, der ikke har det så godt. 'Opgøret med janteloven' og det frie initiativs triumf betyder hetz mod hele grupper: arbejdsløse, bistandsmodtagere, flygtninge og indvandrere. I sin åbningstale fik han lagt sig ud med endnu en gruppe: skolelærerne, som han beskyldte for at drive blød rundkreds-pædagogik. Foghs bemærkning er 'hånlig, latterlig og bekymrende', siger Anders Bonde Christensen, formand for Danmarks Lærerforening. Og baseret på et omfattende konkret ukendskab til realiteterne.

Vi skal til at passe på: Bare et minimalt kendskab til Foghs sprogbrug og virkelighedsfornemmelse får alle alarmklokker til at bimle. Fogh vil

”løbende forny velfærdssystemet”. Pensionister, pas på! Efterløn og folkepension er i fare!

’Det er et centralt mål at skabe flere arbejdspladser’, siger Fogh. Det har han sagt før – og arbejdsløsheden er eksploderet. Så arbejdere med og uden arbejde, pas på! Nu skal der skæres i dagpenge, bistand, understøttelser.

Dansk deltagelse i Irak-krigen er ikke bare en stor humanistisk værdi, den er også både 'nødvendig' og 'rigtig', sagde Fogh. På dette punkt afslørede han en af årsagerne til sin manglende virkelighedsberøring: Han kan ikke huske. Han glemte helt at omtale de masseødelæggelsesvåben, som han op til krigen angav som hovedargument for krig.

Fogh er uden klasse. Han er ikke bare fjern fra verden, men løstagnet i enhver omgang med virkeligheden. Visse realiteter skal man dog ikke frakende ham sansen for. Han har sans for de fattiges få midler. Og en vis humanisme kan man heller ikke fraskrive ham, når man ser, hvor medfølt han administrerer den sidste olie til A.P. Møller.

Regeringsaftalen forærer igen den danske nordsøolie og -gas væk til det samme multinationale selskab. Dermed kan Mærsk-Møller kunne herske uafbrudt over det sorte guld i Nordsøen i 80 år - fra begyndelsen på dets 'olieeventyr' i 1962 frem til den 8. juli 2042, hvor eksperterne regner med at den vil være tømt. Fra start til slut.

Hvis aftalen ikke var indgået, ville A.P. Møllers rettigheder til at hente olien op af havbunden være udløbet i 2011. Nu får selskabet lige 30 år mere - hvis fidusen ikke bliver stoppet.

Hele spillet mellem den danske stat og A.P. Møller er et skoleeksempel på en 'vellykket privatisering': Private monopoler scorer superprofitter i multimilliardklassen, mens samfundet må nøjes med krummerne.

Det er også 'værdidebat'. Eller rettere sagt: Virkelighed.

STORM OVER UDDANNELSERNE

Gymnasieelever og folkeskoleelever landet over – støttet af lærere og forældre – har i ugen op til folketingets åbning og ved en stor demonstration den 7. oktober foran Christiansborg sagt fra over for de planlagte besparelser. Besparelserne er en direkte følge af Fogh-regeringens (krigs-)politik, der foretrækker bomber for bøger, og af EU's nyliberale politik på uddannelsesområdet.

På talrige gymnasier har der været strejker og besættelser – og i mange byer er der blevet aktioneret og demonstreret. Ikke mindst i København og Københavns Amt, hvor politikerne vedtog drastiske besparelser.

Tusinder af elever aktionerede mod Fogh og nedskæringer

Omkring 20.000 københavnske gymnasister og folkeskoleelever aktionerede på folketingets åbningsdag i protest mod nedskæringer på uddannelsesområdet. Mange tusinde deltog i demonstrationen fra Rådhuspladsen til Christiansborg, der var arrangeret af paraplyorganisation Dansk Råstof.

Mens Anders Fogh Rasmussen holdt sin frasefyldte åbningstale om 'noget for noget' og 'værdidebat', hørte eleverne på den pænt fyldte Slotsplads formanden for DGS Nanna Westerby opfordre til fortsat kamp:

- Vi vil gerne i dialog med politikerne, men de hører os ikke. Derfor aktionerer vi.

Der var masser af stemning og kampgejst i den store demonstration, der var indkaldt med få dages varsel. Mange folkeskoleelever havde sluttet sig til, og en del gymnasielærere havde også nedlagt undervisningen sammen med deres elever og var på Slotspladsen. En støtteerklæring fra den ny sammenslutning af skoleelever DSE (Danske Skoleelever) blev læst op. (Se side 22).

De uddannelsessøgende siger samlet fra

Op til demonstrationen udsendte en række uddannelsesorganisationer følgende pressekommuniké, som ridser deres krav op. Det er underskrevet af Lands sammenslutningen af Kursusstuderende (LAK), Danske Gymnasieelevers S sammenslutning (DGS), Erhvervsskolernes Elev-Organisation (EEO) og

Lands sammenslutningen af Handelskoleelever (LH):

I dag åbner folketinget, og åbningsdebatten vil, sædvanen tro, sætte det kommende års politiske dagsorden. Men foran Christiansborg sætter folkeskoleelever og elever fra alle ungdomsuddannelserne en anden dagsorden. De aktionerende elevers dagsorden er klar: De vil vise folketingets manglende investering i fremtiden – afsløre regeringens forringelsespolitik – og gå imod alle nedskæringer på offentlig uddannelse.

- Lærlinge er ikke længere garanteret muligheden for at færdiggøre deres uddannelse som følge af skolepraktikkens afskaffelse, gymnasieelever over hele landet bliver ramt af brugerbetaling og højere klassekvotienter, og folkeskoleelever oplever voldsomme forringelser af arbejdsmiljøet. Smertegrænsen i det danske uddannelsessystem er nået, og derfor forsøger elever fra alle uddannelsesretninger at råbe politikerne op. Hvis en veluddannet arbejdsstyrke også skal være fundamentet for fremtidens velfærdssamfund, er det hul i hovedet at forringe mulighederne for, at alle kan få en ordentlig uddannelse. Frem for nedskæringer er der behov for investeringer; udtaler Henrik Thing Mortensen, talsmand for de aktionerende elever og koordinator for de københavnske folkeskoleelever.

Eleverne fra alle ungdomsuddannelser og folkeskoleeleverne har valgt at stå sammen om kravet en god og gratis uddannelse. Det indebærer ikke kun tomme ord og floskler, men et ønske

om at al brugerbetaling afskaffes, at der fastsættes loft på klassekvotienten, at nedskæringer på SU'en stoppes, at lærlinge garanteres lærerpladser, og at studieture og lejrskoler bevares.

Henrik Thing Mortensen uddyber: - *Vi har valgt at stå sammen på tværs af uddannelsesskel, fordi nedskæringssituationen er så alvorlig, at vi er nødt til i fællesskab at trække i nødbremsen. Vi kræver en god og gratis uddannelse, et ordentligt arbejdsmiljø og en fair SU til alle. Uddannelse må og skal være et offentligt gode, og derfor er brugerbetaling, beskæring i SU'en og ringere arbejdsmiljø uacceptabelt. Forringelserne har en klar social slagside, og vi ønsker et uddannelsessystem, der skaber lige muligheder for alle. Højere faglighed, prioritering af uddannelse og en veluddannet ungdom er plusord, alle kan enes om, men vi kræver ordene omsat til handling, og derfor må folketinget tage ansvar for sikringen af et godt og gratis uddannelsessystem for alle!*

Med aktionen har eleverne sendt et signal om, at nedskæringerne må og skal stoppes. De aktionerende elever kritiserer regeringen for at bruge uddannelse som et tomt valgløfte.

- *Det er et valg, om man ønsker at sikre en god, offentlig uddannelse. Og regeringen har truffet deres: De vil ikke sikre god og gratis uddannelse, og de vil ikke sørge for lige muligheder for alle unge. Men de skal ikke sige, at der ikke er råd. For det er der. Vi lever i et af verdens rigeste samfund, men hvis man hellere vil have, at pengene skal blive i borgernes lommer, er det jo en prioriteringssag, siger Henrik Thing Mortensen.*

Parolerne for dagens aktioner var:

For en god og gratis uddannelse
Stop al brugerbetaling nu!
For uddannelsesgaranti!
Lige muligheder for alle!

For et ordentligt arbejdsmiljø
Ikke flere elever i klasserne!
Nej til dårligt undervisningsmiljø!
Gode lærerpladser nu!
Bevar studieture og lejrskoler!

Stop beskæring af SU'en
En fair SU til alle

Landets gymnasieelever siger stop!

DGS formand Nanna Westerby foran Christiansborg

De største amtslige besparelser i mange år blev besvaret af vedholdende elevprotester.

Den 10. september aktionerede gymnasieeleverne landet over. Budskabet var klart: En god og gratis uddannelse, et loft på klassekvotienten på maks. 28 og ingen brugerbetaling. Men politikerne i blandt andet Københavns Amt valgte at trodse de omkring 40.000 protesterende elever. I stedet for at reducere besparelserne lancerede politikerne et nyt forringelsesforslag – sparekniiven svinges nu også i København over klassernes størrelse, hvor politikerne forstiller sig at proppe flere elever ind i de allerede overfyldte klasselokaler.

Som konsekvens af besparelserne valgte gymnasieeleverne i hele København at fortsætte aktionerne. Elever strejkede, skoler blev besat, og forskellige happenings løb af stablen i København var der aktioner, strejker og besættelser hele den følgende uge igennem, og også i resten af landet var der aktioner, demonstrationer og strejker. Danmarks Råstof – paraplyorganisationen for alle Danmarks elever og uddannelsessøgende – indkaldte til protestdemonstration foran Christiansborg ved folketingets åbning.

- *De forringelser, vi gymnasieelever tidligere har oplevet, var tydeligvis kun starten på dette års nedskæringsvan-*

vid: Over hele landet vokser klasserne, og brugerbetalingen stiger, og her i København afskaffes studieturene også, siger formand for DGS-Storkøbenhavn, Tue Jakobsen.

Danske Gymnasieelevers Sammenlutning har støttet op om elevernes protester, og de påpeger, at amternes, herunder Frederiksborg Amts, økonomiske råderum er begrænset som konsekvens af amtsaftalerne 2004.

- *Amtsaftalernes konsekvenser er uacceptable, og eleverne kræver derfor, at folketing og regering erkender ansvaret for gymnasierne: Ansvar for en økonomisk prioritering af gymnasierne, et loft på klassekvotienten og et brugerbetalingsstop ligger utvetydigt på Christiansborg, udtaler DGS-formand Nanna Westerby.*

Hele landet over er elever og lærere oprørte:

- *Gymnasierne har været udsat for nedskæringer de sidste mange år, og nu er smertegrænsen nået. Gymnasieeleverne vil ikke være med længere – derfor ser man så store elevprotester over hele landet,, siger hun.*

Eleverne frygter især, at det vil ramme dem, som har det hårdt i gymnasiet. Både når det gælder brugerbetaling og klassekvotienter, er besparelserne med til at skabe en social skævvridning.

Fogh fuppede

- *Jamen vi har givet 1,9 milliarder kroner til folkeskolen og gymnasierne, hvoraf en stor del gik til gymnasierne via amterne. Derfor gør det ikke det fjerde indtryk på mig med alt den hyl og skrig om nedskæringer. Flere penge kan aldrig være nedskæringer,* sagde Anders Fogh Rasmussen til sure gymnasieelever ved et debatmøde i Århus, ifølge Jyllandsposten 23.9.2003.

Det fik fredag d. 26.9 Deadline-vært Martin Krasnik til, over for DGS-formand Nanna Westerby, at afvise gymnasieelevernes påstand om nedskæringer på gymnasierne med ordene:

- *Sagen er jo igen, at regeringen har givet 1,9 milliarder kr. EKSTRA til folkeskolerne og gymnasierne, og en del af dem er kommet gennem amterne til gymnasierne.*

Siden Foghs udtalelser i Århus har mange gymnasieelever undret sig over, hvordan amterne kan gennemføre besparelser på gymnasierne for lidt over 100 millioner kr., samtidig med at de får tilført op til 1,9 milliarder kr. til netop gymnasierne. Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS) har researchet på sagen, som nu er klar. Fogh var fuld af fup.

DGS har ikke kunnet få svar fra direktionen i undervisningsministeriets gymnasieafdeling, der blot sendte eleverne videre til Institutionsstyrelsen.

Her vidste man heller ikke noget umiddelbart, men vendte aldrig som lovet tilbage. Heller ikke statsministeriet følte trang til at 'vende tilbage' med svar på, hvor de mange milliarder var blevet af, da et folketingsmedlem forespurgte på DGS's vegne. Men DGS har nu alligevel skruet et bud på en forklaring sammen:

I regeringens aftale med amter og kommuner om økonomien for 2004 er der givet plads til en realvækst på 2,7 milliarder kr. Af denne er de ca. 800 millioner øremærket til bestemte formål, primært hospitalerne. De tilbageværende 1,9 milliarder er altså ikke øremærket, men sluges i praksis af udgiftsstigninger på en række områder. F.eks. bruger Københavns Amt 150 millioner kr. på at gennemføre 'frit sygehusvalg'.

Disse andre områder sluger i alt mere end de 1,9 milliarder kr.

- *Foghs udtalelse er grotesk. Til møder med elever kan han sige, at han har givet 1,9 milliarder kr. til skoler. På møder med sundhedspersonale kan han sige, han har givet 1,9 milliarder kr. til ældrepleje og hospitaler. Og i andre sammenhænge, at han har givet 1,9 milliarder kr. til miljø, kultur, offentlig transport og så videre. Ud fra hans logik kan de samme 1,9 milliarder kr. bruges på det hele. Men sandheden er, at det hele, plus lidt mere, sluges af ganske få områder. Og 'lidt mere' må amterne derfor hente på blandt andet uddannelse,* siger Nanna Westerby, formand for DGS.

Danske Skoleelever: Kampen er begyndt

Kampen er begyndt – og den styrkes. Det er det klare signal fra Danske Skoleelevers landskonference i weekenden 3.-5. oktober.

Det bliver sværere at gennemføre nedskæringer og besparelser på folkeskoleområdet. I hvert fald har eleverne tænkt sig at gøre livet surt for de politikere, der ikke anerkender, at investeringer i uddannelsessystemet er investeringer i Danmarks fremtid. Det står helt klart efter Danske Skoleelevers landskonference i weekenden.

Det er muligt, at de danske skoleelever ikke læser og regner godt nok, at de er for dårlige til geografi, har brug for mere engelsk og i øvrigt ikke kan finde ud at opføre sig ordentligt og anstæn-

digt. Manglen på basale færdigheder m.m. til trods er der dog én ting, der undrer skoleeleverne: *Hvordan kan økonomiske nedprioriteringer gå hånd i hånd med ønskerne om øget faglighed, udviklingsprogrammer og en bedre folkeskole?*

Det første, der er udtryk for realiteterne, og det andet, der er utryk for flosklerne, er hinandens modsætninger. Muligvis ikke for politikerne, men i hvert fald for eleverne, der på DSE's landsdækkende konference i weekenden har taget skarpt afstand fra de besparelser, der fortsat rammer de danske skoler.

Eleverne er helt enige om, at kampen mod nedskæringer skal intensiveres og forstærkes, og det er det budskab, som sendes fra et historisk møde. Historisk, fordi sammenlægningsplanerne blandt de to elevforeninger, Danmarks Elevorganisation (DEO) og Folkeskoleele-

vernes Landsorganisation (FLO), blev godkendt med et overvældende flertal.

Dermed er der kun én formel afstemning tilbage i foråret, førend sammenslutningen er endelig. Eleverne har dermed taget det første afgørende skridt mod en samlet elevbevægelse – den basale forudsætning for at kunne stå stærkt over for omverdenen.

Landskonferencen besluttede i øvrigt at gå aktivt ind for en sænkelse af valgretsalderen til 16 år. Blandt deltagerne var der udbredt frustration over det skævvridende befolkningsfokus, som lægges for dagen, hvor ældregenerationen er fredet, mens de unge står for skud. En styrkelse af samfundsfag – der skal begynde tidligere og have flere timer – er forudsætningen for en valgretssænkning.

Landskonferencen vedtog desuden en udtalelse om integration i folkeskolen.

Læs udtalelserne på side 22

”Her bor en krigsforbryder” Seks politikere udsat for rød maling

Natten op til folketingets åbning hældte unge aktivister Rød maling foran seks forskellige folketingspolitikeres bopæl. På politikernes hjemadresser blev der sprøjtet rød maling foran deres huse, skriver Ritzau. I indkørslen til Aase D. Madsens (DF) hjem i Hellerup stod der med store røde bogstaver: “Her bor en krigsforbryder”.

Det gik desuden bl.a. ud over Rikke Hvilshøj (V) i Greve, og Charlotte Antonsen (V) i Holte og den konservative Charlotte Dyremose.

Talsmanden for aktivisterne, Peter Hansen, udtalte:

- De politikere aktionen rammer er blandt de 61 politikere der stemte for dansk krigsdeltagelse. Handlingen er symbolsk og viser at de alle har blod på hænderne.

- Krigen er bygget på en løgn, det er efterhånden tydeligt for enhver, hvorfor fortsætte en besættelse på en løgn? spørger Peter Hansen, som refererer til polemikken omkring regeringens grunde til at bakke op om den amerikanske ledte krig i Irak.

Peter Hansen er medlem af Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund, DKU.

Kommunistisk Politik har efterfølgende snakket med Troels Riis Larsen, for-

Her bor en krigsforbryder

mand for DKU. Han siger:

Krigsforbrydere findes også i det danske folketing. Det er det væsentligste budskab at få frem med aktionen. I virkeligheden burde de stilles for en krigsforbryderdomstol. Mit håb er at fredsbevægelsen laver en alternativ krigsforbryderdomstol, der stiller de ansvarlige politikere til regnskab for deres handlinger. Tallet 61 er i øvrigt kun dem, der stemte. Der var lavet en såkaldt clearingsaftale – det reelle tal på krigsforbryderstøtter i folketinget er 94. Reelt er de sidste 33 nøjagtig lige så skyldige som de, der stemte.

Troels afviser at aktionen er at gå

over stregen. De her mennesker er skyldig i de drab på uskyldige civile i Irak. De har lavet en aktiv handling der har medført at uskyldige er døde. Om de trykker på en aftrækker eller på en knap i en folketingssal er underordnet... begge ting gør dem til mordere:

- Nogle af de borgerlige medier finder at aktionen er et udtryk for aktivisternes manglende respekt for demokratiet. Vi mener det modsatte: De folketingspolitikere, der sendte Danmark ud i en ulovlig krig på et løgnagtigt grundlag, og imod flertallet i befolkningen er ikke 'demokrater'.

Biopas:

EU følger USA i Big Brother

Fra 26. oktober næste år kræver USA, at gæster i landet skal have en ny type pas eller visum, der indeholder en skanning af ansigtet samt et fingeraftryk eller et irisbillede. EU er ved at indføre samme krav til udlændinge og egne borgere.

I første omgang indfører EU såkaldte biometriske visa til udlændinge. Senere skal EU-borgernes pas formentlig også indeholde nye oplysninger. Pas med skanning og fingeraftryk.

- EU's justitsministre er i gang med en skræmmende og forkastelig optræning af overvågningssamfundet i EU, udtaler Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU

EU's justitsministre har besluttet at indføre såkaldt biometri i rejsedokumenter. Det betyder, at visa og pas skal udstyres med fingeraftryk samt digitale skanninger af ansigt og øjne.

- Det er et led i en skræmmende og forkastelig optræning af overvågningssamfundet i EU, udtaler professor dr.jur. Ole Krarup, som er Folkebevægelsen mod EU's medlem af EU-parlamentet og parlamentets Udvalg om Borgernes Friheder og Rettigheder, Retlige og Indre Anliggender.

- Hvis EU påtvinger os de såkaldte bio-

pas, så får vi en yderst risikabel registrering af oplysninger uden reel kontrol med, hvad de bruges til, siger Ole Krarup og henviser bl.a. til menneskerettighedsorganisationen Statewatchs beskrivelse af EU's biopas som 'endnu et skridt på vej mod 1984'.

- Det har meget mere at gøre med politisk og social kontrol end med bekæmpelse af terrorisme. Hvor længe går der, før biometriske oplysninger til visa bliver brugt til andre formål? spørger Tony Bunyan fra Statewatch i en ny rapport.

På gæld og bistand? Alt håb ude!

*Arbejdsløs?
Bistandsmodtager?
"Fattigdomsgrænsen"
fastsættes vilkårligt – af
kommunerne selv!
Og fagbevægelsen rører
ikke en finger ...*

Som bistandsmodtager skal du ikke forvente lovens beskyttelse. I hvert tilfælde ikke, når det gælder det offentlige (læs kommunernes) såkaldte begrænsninger i "retten til at trække i bistandshjælpen". Der er blevet åbnet op for, at kommunerne kan inddrage eventuel gæld fra det offentlige ved at tage af bistandshjælpen. En ret, som kommunerne koldt og kynisk og i stort omfang benytter sig af. Der en føres sand klapjagt på bistandsmodtagere med gæld til det offentlige.

Borgerrepræsentationen i Københavns kommune har vedtaget at fortsætte klapjagten. De formastelige københavnske bistandsmodtagere, som har gæld til det offentlige, er jaget vildt. De kan ikke engang på forhånd få at vide, hvor mange penge de kan få udbetalt i bistandshjælp.

Bistandsmodtagerne er udelukkende henvist til kommunens nåde, selvom de ellers på papiret skulle være sikret et såkaldt "rådighedsbeløb" om måneden. Et eksistensminimum (en fattigdomsgrænse), der dækker de allernødvendigste udgifter til mad, tøj og fornøjelse for at klare dagen og vejen.

Group 4 Falck under anklage

Når danske multinationale optræder i udlandet optræder de selvfølgelig som – multinationale. Maersk Møller var i foråret dybt involveret i en konflikt med amerikanske havnearbejdere. Nu gælder det Group 4 Falck. En amerikansk fagforening anklager den danske sikkerhedsgigant for at lade ansatte arbejde under elendige forhold.

Den amerikanske fagforening SEIU (Service Employees International Union) har i samarbejde med Dansk Funktionærforbund lanceret en international kampagne mod det verdensom-

Ifølge de af Højesteret udstukne retningslinjer må kommunerne kun trække i folks bistandshjælp i rene undtagelsestilfælde og vel at mærke, hvis det beløb, som de modtager i bistandshjælp, overstiger rådighedsbeløbet. Men det er retningslinjer, som Københavns Kommune – og kommuner landet over – blæser højt og flot på.

"Beskyttelsen" mod den kommunale praksis med at trække i folks bistandshjælp viser sig reelt intet at være værd. Der eksisterer ingen "eksakte vejledende rådighedsbeløb", hverken for enlige bistandsmodtagere eller for par, påstår den københavnske socialdemokratiske miljø- og forsyningsborgmester Winnie Berndtson. Kommunerne bestemmer selv rådighedsbeløbets størrelse, om der skal trækkes i bistandshjælpen eller ej.

"Fattigdomsgrænsen" fastsættes fortsat i Københavns Kommune, endda

i hvert enkelt tilfælde ud fra "individuelle vurderinger", der sjovt nok tit og ofte falder ud til fordel for kommunen.

Beskæftigelsesministeriet opererer med 3.770 kr. som rådighedsbeløb om måneden pr. person – et beløb, som Københavns Kommune i deres "individuelle vurderinger" ligger klart under. Dens interne retningslinjer opererer med et rådighedsbeløb på kun 3.000 kr. for enlige og for par 5.000 kr.

Påstanden om, at der ikke eksisterer et eksakt vejledende rådighedsbeløb, tilbagevises af Christian Kjær, firmaet gæld.com, som rådgiver gældsplagede danskere:

"Det vejledende rådighedsbeløb er skrevet ned, og det er det, pantefogederne i København som udgangspunkt holder sig til."

Københavns Kommune er ikke et enestående eksempel. Overalt føres klapjagt på bistandsmodtagere, der har gæld til det offentlige. Det er ikke undtagelsen, men reglen, at der trækkes i bistandshjælpen, uanset om man så får et klart mindre beløb end det, beskæftigelsesministeriet opererer med som rådighedsbeløb, som "eksistensminimumsbeløb" i Danmark. Sagen om den åbenbart kun *tilsyneladende* ulovlige praksis (!) blev rejst af advokat Bjarne Overmark, byrådsmedlem for beboerlisten i Randers.

Hvad så med fagbevægelsen? 'Fattigdomsgrænsen' - minimumslønnen for arbejdsløse - er truet. Og hva' så ...

Fynsk sygehuspersonale sendt på intensiv

Kommunalbudgetterne betyder at de ansatte skal knokle hårdere. F.eks. på de fynske sygehuse. Det offentlige er en stadig barskere arbejdskøber ...

Der skal skæres 60 millioner kroner ned på budgettet for det fynske sygehusvæsen frem til 1. januar 2004. Nedskæringerne vil især ramme de sygehusansatte på Fyn, i alt 9.213 personer, der simpelthen skal presses til at yde meget mere, når de er på arbejde, og der indføres total ansættelsesstop.

De fynske sygehusansatte laver for lidt, når de er på arbejde, mener amtssundhedsdirektøren for Fyn, Niels Mortensen: *"Personalet må løbe lidt stærkere, for at vi kommer i mål til den 1. januar."* Med "i mål" mener han, at det skræbete budget for de fynske sygehuse skal holdes, skønt det er overskredet med godt 60 millioner. Et beløb, der resten af året skal hentes ind via en nedskæring af udgifterne til arbejdslønninger. Færre ansatte på sygehusene skal yde det samme arbejde som i dag!

Der indføres et totalt ansættelsesstop frem til 1. april, og i samme periode bandlyses ansættelse af vikarer inden for "SygehusFyn", samtlige fynske sygehuse undtagen Odense Universitetshospital. Det resterende personale på sygehusene? Det har bare at skrue arbejdstempoet i vejret, så det ikke går ud over aktivitetsniveauet på sygehusene, at man er langt færre om at udføre samme arbejde. Ifølge amtssundheds-

direktøren *"er der et forkert forhold mellem de ressourcer, der bruges, og de resultater, der opnås"*.

Sagt med andre ord: De ansatte har ydet alt, alt for lidt for deres løn, hvorfor budgetterne er skredet. Nu skal pisen svinges over nakken, så de tvinges til at knokle for deres føde. Områdedirektøren for SygehusFyn venter at spare 25 millioner kroner på budgettet på den konto. Oveni stoppes indkøb af nyt apparatur på sygehusene.

Også på Fyns største arbejdsplads, Odense Universitetshospital, hvor der er ansat 6.600 ud af de i alt 9.213 personer i det fynske sygehusvæsen, skal arbejdstempoet skrues i vejret for at spare 30 millioner kroner frem til januar måned. Hvis ikke de nye tiltag virker, udelukker man ikke direkte fyring af personale.

De nye nedskæringer har fuld opbakning i Fyns Amtsråd, hvor de borgerlige partier har flertal, men støttes af "oppositionen". Den socialdemokratiske formand for sygehusudvalget Poul Erik Svendsen lover "behandlingssikkerhed". Patienterne vil ikke komme til at mærke spor – og de sygehusansatte? De kan sagtens arbejde hurtigere og hårdere end i dag, uden de store problemer, hævder de amtslige embedsmænd og politikere.

Det tilbageviser de fynske sygeplejerskers kommende formand. Systemet er i forvejen overophedet. Der er på grund

af arbejdspresset indgået en række aftaler om ekstraarbejde både på SygehusFyn og Odense Universitetshospital. Personalet kan ikke løbe stærkere og er i forvejen ved at være slidt ned til sokkeholderne. Flere byrder som følge af øget arbejdstempo vil resultere i dårligere arbejdsmiljø og flere sygdommeldinger, frygter han.

Formidlingskonflikt

Arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn blev mandag ramt af strejke. Det skete dels i protest mod det forøgede arbejdspress, samt i sympati med de arbejdsløse, idet ledelsen har indskrænket muligheden for at bevilge uddannelse til de ledige.

Ud af formidlingens 490 ansatte nedlagde 300 arbejdet; mens resten sikrede sig, at de nye arbejdsløse kunne tilmelde sig for at kunne erhverve deres ret til udbetaling af dagpenge.

Jobformidlerne, til daglig ansat til at piske de ledige i tvangsaktivtivering, har fundet, at deres egen arbejdssituation er yderst utilfredsstillende.

KAD holder øje

KAD/Nordvestsjælland har fået adskillige henvendelser fra medlemmer, der føler sig skidt behandlet af den "aktør", der skal hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet.

- *Nogle medlemmer får ikke ordentlig vejledning om uddannelse. De ufaglærte kommer ind på kurser, der er en pærevælling af faglærte og højt uddannede. Konsekvensen er, at de ufaglærte kommer derfra med mangel på selvtillid, udtaler afdelingens formand Birgit Jørgensen.*

Problemet er en direkte afledning af, at regeringen har fuldbyrdet den tidligere arbejdsmarkedsministers, Ove Hygum (S), bestræbelser på at privatisere formidlingen.

SiD mister 70.000 medlemmer

Ifølge SiD's egne tal vil forbundet miste 70.000 medlemmer i løbet af syv år. Alene i år vil forbundet miste 8.000 medlemmer, hvilket svarer til et medlem i timen – døgnet rundt. SiD konstaterer, at det er mange kontingentkroner, der går tabt. Forbundet har besluttet at "gå på skrump", hvor færre ansatte skal udnyttes bedre.

Årsagen til medlemsfragangen skyldes, at der bliver færre ufaglærte arbejdspladser, flere tager en uddannelse og udviklingen i befolkningens alderssammensætning. I 2005 vil medlemstabet blive på 12.000, fordi pensionsalderen er nedsat.

Den danske regering er medskyldig i krigsforbrydelser, forbrydelser mod freden og ubeskrivelig dumhed

Af Peter Kofod, tidl. 'menneskeskjold' i Irak

Peter Kofod taler ved antikrigsdemonstrationen i Århus den 27. september 2003

arbejdet; nu ville prisen for at sige USA imod være, at Anders Fogh ikke kunne få morgenmad i det Hvide Hus.

Men det er ikke komisk; det er tragisk.

Mens jeg var i Irak her i foråret, var det ofte et stort problem, at de nyheder, der blev vist herhjemme, havde meget lidt at gøre med, hvad der faktisk foregik i virkeligheden.

Det problem har vi stadig.

I starten af ugen skrev jeg (og flere)

til de fleste danske medier for at gøre dem opmærksom på, at vi kunne dokumentere, at USA's udenrigsminister allerede i år 2001 indrømmede, at Irak ikke havde masseødelæggelsesvåben!

Det burde da være noget af en nyhed? Det betyder jo, at vores regering bevidst har løjet for at narre befolkningen til at acceptere krigen.

Reaktionen har, med enkelte undtagelser, Information og halvvejs Ekstra Bladet, været larmende tavshed ...

Det er noget lort! Det betyder nemlig, at i Danmark år 2003 er pressens fornemste opgave IKKE at informere eller at beskytte demokratiet.

Pressens opgave er derimod at undertrykke fri information og beskytte

I dag er Danmark et land i krig.

Vores statsminister kan godt lide, at sige at vi er i krig med Saddam Hussein og ikke med det irakiske folk.

I så fald er vi MEGET dårlige til at føre krig. Saddam lever, mens op mod 50.000 civile er blevet myrdet ... og tro mig: Tallet VIL stige.

Dertil kommer et ukendt, men meget højt antal tvangsudskrevne teenager (det er dem, der omtales som "soldater" i de danske medier), som har været stort set forsvarsløse mod den amerikanske krigsmaskine.

Nu er Irak besat, og vores hyggelige Danmark er en del af besættelsesmagten.

Hvor længe skal vi finde os i det? Hvor mange uskyldige irakere og danskere skal dø, før vi kræver soldaterne hjem?

USA er verdens altdominerende militærmagt. Den politik, USA fører nu, er den samme politik, som Tyskland førte i 30'erne.

Det virker næsten komisk, at vores statsminister, som tager kraftig afstand til samarbejdspolitikken nu 50 år efter anden verdenskrig, selv står i spidsen for nutidens samarbejdspolitik. Den eneste forskel er, at under anden verdenskrig ville Danmark være blevet smadret totalt, hvis vi ikke havde sam-

Gaza By - Århus' venskabsby

Til Århus Byråd

De forsamlede foran Århus Rådhus den 27.9.03 har besluttet at gøre Gaza By til Århus' venskabsby.

Vi mener at Gaza by i Palæstina skal har en venskabsby. Denne venskabsby skal være Århus.

Gaza by er Palæstinens næststørste by, når vi regner Jerusalem for den største.

I Gaza by bor der 380.000 mennesker. Byen er en strategisk vigtig havneby, med et opland med frugtbar landbrugsjord. Det er en by med en del industri og med 3 universiteter med tilsammen 28.500 studerende.

Gaza by er derfor en by der ligner Århus meget, og vil være et naturligt valg til venskabsby for Århus.

Hele Gaza sriben med Gaza by blev besat af Israel i 1967.

Men efter udråbelsen af den Palæstinensiske Stat blev Gaza by hoved-

kvarter for den nye palæstinensiske regering, og hermed en midlertidig administrationsby.

Men Israels fortsatte undertrykkelse af den nye stat og dens befolkning førte til intifadaen.

I kampen der fulgte og som endnu er i gang, har Israels militær systematisk knust alle Den Palæstinensiske Stats bygninger, mange fabrikker, værksteder og skoler samt store dele af infrastrukturen.

Gaza by står nu med et stort arbejde for genopbygningen.

En genopbygning der er nødvendig for at forbedre befolkningens sundhed, vandforsyningen o. s. v.

Gaza by har virkelig brug for en venskabsby.

Og denne venskabsby mener vi skal være Århus.

Således vedtaget på fredsdemonstrationen i Århus 27. september 2003

*Penge til bøger ikke til bomber
Fra demonstrationen mod
besættelse af Irak og Palæstina
i Århus 27. september,
arrangeret af Nej til Krig.*

regeringen.

Fakta er, at Danmark ligesom USA og England har blod på hænderne; vi har begået den samme forbrydelse, som Tyskland gjorde, da de startede anden verdenskrig.

Dengang lod tyskerne Hitler gøre, som han ville.

Det synes jeg ikke, vi skal efterligne.

Den eneste grund til, at regeringen ikke er væltet for LANG tid siden, er, at medierne beskytter regeringen.

Jeg vil derfor gerne opfordre alle at boykotte de aviser, som ikke synes det er en god ide at fortælle, at vores regeringer lyver, så det driver. Og husk at fortælle dem, hvorfor I gør det. Skriv et læserbrev eller en e-mail, eller ring til dem.

Jeg vil godt slutte med at konstatere tre ting:

1) Den danske regering er medskyldig i krigsforbrydelser, forbrydelser mod freden og ubeskrivelig dumhed.

2) Danmark er officielt stadig et demokrati

3) Hvis vi finder os i vores regering, er VI også medskyldige.

Hermann Göring sagde efter 2. verdenskrig:

Det er nemt at få folk til at acceptere krig. Man skal bare fortælle dem, at deres sikkerhed er truet, og anklage krigsmodstanderne for ikke at være patrioter. Sådan fungerer det i alle samfund.

ER VI VIRKELIG IKKE KOMMET VIDERE?

Bag rattet

Arriva og Connex, der betjener Hovedstadens Udviklings Råd (HUR) med transport af hundredtusinder af mennesker hver eneste dag fra punkt A til punkt B, mangler buschauffører. Det er der ikke noget at sige til, idet arbejdsforholdene jager chaufførerne fra jobbet hurtigere end en hankanin forøger sin stamtavle. Det engelske og franske multinationale selskab har i løbet af få år opnået monopollignende tilstande i Storkøbenhavn. Det er sket ved underbydning af konkurrenter, som nu i årevis er blevet betalt af chaufførernes løn- og arbejdsforhold.

Den voldsomme udskiftning er imidlertid en chance for en almindelig arbejdsløs med kørekort til personbil.

Jeg er med mit krav – hvis der er økonomi til det – om seks ugers uddannelse, fået plads på et hold, hvor det store erhvervskort kan erhverves.

To uger inden i perioden erfarer jeg, at 300 ansatte på Arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn har nedlagt arbejdet i sympati med de ledige, fordi kassen til uddannelse er slået i. Det var på et hængende hår, jeg slap gennem nåleøjet – til arbejdsmarkedet og ikke til himmelen. Min tidligere gamle arbejdskammerat Bjørn udtalte sig ofte meget rammende om forholdet mellem himlen og helvedet:

- Jeg skal sgu ikke i himmelen. Det er for kedeligt med al det harpespilletri. Jeg vil ned til gutterne, kortspillet og billiardbordet. I øvrigt har min krop med dets manglende blodomløb også brug for en ekstra spand kul. Oftest blev det sagt midt i et hosteanfald med en cigaret hængende lavt i flaben.

Hvorvidt jeg er i himlen eller i helvedet er ikke godt at vide; men jeg har udsigt til et arbejde på ordnede overenskomst-mæssige vilkår. Jeg mærker allerede Arriva's og Connex' pusten i nakken. De har et større udsyn efter ledige chauffører, end chauffører har tid til i trafikken. Men jeg er på kursus, og kortet skal erhverves.

Sammen med sytten andre tæsker vi teori gennem syv timer om dagen. Det er vist et rimeligt ordinært hold: halv-

delen er indvandrere, hvor enkelte taler dårligt dansk. En enkelt er kvinde. De fleste er op i alderen, mens 3-4 er i 20 års-alderen. Alt i alt et herligt hold. Baggrunden er vidt forskellig; men én ting har vi til fælles: Vi er smidt på porten – udstødt af arbejdsmarkedet. Nogle fordi de hedder Ali og Mohammed, andre på grund af alder og mange på grund af rationaliseringer.

Så er der lige Limousine-Kaj. Kaj fungerer – efter eget udsagn arbejder han ikke – i "forsvaret". I sin fritid kører han Limousine med prominente gæster. Kaj er ung, tilsyneladende har han tilligemed været udstationeret adskillige gange i forbindelse med krigen i eks-Jugoslavien. Han har aldrig været i kamp; men blandt andet forsynet "gutterne" fra et lager i Ungarn.

Kaj hører til i rygergruppen, der jævnligt flokkes ude på gangen. Her trænger han igennem med sine mange bemærkelsesværdige historier fra Limousinen. Senest har han afdækket et grundigt kendskab til prinsens forlovelse. Joeh, han har insiderviden "in the upper class". Udover at gøre sig interessant på linie med de kulørte ugeblade så rummer Kaj en almindelig ubændig trang til at værne om de svageste på holdet, hvilket vil sige de dårligst talende indvandrere.

Kaj sidder i gruppe med Ali. Når Ali har – på linie med mange andre – har misforstået et spørgsmål i teorien, så blander Kaj og resten af bordet sig prompte:

- Sådan kan spørgsmålet jo også forstås, lyder replikken til læreren, der i situationen forsøger at hjælpe Ali ved at trække Alis usikkerheder frem. Skraldemanden, den arbejdsløse og Limousinekøreren i Alis gruppe acceptere ikke den mindste antastning af Alis kundskaber og færdigheder. Ali er en del af deres gruppe, som andre indvandrere er en del af hele holdet. Vi skal alle igennem med succes. Her gælder sammenhold og det på trods af, at det er de færreste, der har været på teamseminarer og lignende.

Reno

Hvor er Den lille Havfrue er blevet af? Det gav demonstrationen i København mod krig og besættelse af Irak og Israel svar på: Hun er kommet i snor efter 'Frihedsgudinden', eller en grotesk karikatur med dollartegn i stedet for håbets fakkelt ...

I København mødte over 1000 mennesker op til demonstrationen.

Fotos: Stop Terrorkrigen

Regeringen Den brød loven Danmark

Åbent brev til samtlige folketingsmedlemmer

Fogh-regeringen overtrådte ikke bare international lov og grundloven, men brød også på eklatant måde ministeransvarlighedsloven, da den på det snævrere mulige flertal sendte Danmark i krig mod Irak den 21. marts.

Både statsminister Fogh og udenrigsminister Per Stig Møller løj ikke bare over for befolkningen, men også over for folketingsmedlemmerne i adskillige tilfælde i forsøget på at begrunde danske deltagelse i USA's 'forebyggende' krig mod Irak (ulovlig ifølge international ret og i strid med FN's charter).

Dette er blevet grundigt dokumenteret ved en gennemgang af folketingsreferater og en række officielle papirer, senest i forbindelse med Ekstra Bladets Hvidbog om Irak-krigen, redigeret af journalist Bo Elkjær og udsendt som tillæg til avisen søndag den 5. oktober 2003.

De masseødelæggelsesvåben af forskellig art, som Saddam Husseins Irak angiveligt skulle råde over, er ikke blevet fundet af USA's og CIA's 'inspektører'. Både Anders Fogh og Per Stig Møller angav 'afvæbning' af Saddam Hussein' og de påståede masseødelæggelsesvåben som hovedbegrundelse for at gå i krig. Ligesom Bush, Powell, Rumsfeld og Blair gjorde de det mod bedre vidende.

Det er bl.a. dokumenteret at

- Anders Fogh og Per Stig Møller løj over for folketingsmedlemmerne, tilbageholdt vigtig information og fordrejede oplysninger bl.a. om Iraks ikke-eksisterende atomvåbenprogram, kemiske og biologiske våben (herunder miltbrandbakterier)

- regeringen påstod at krigen var 'forankret i FN' – og gav den dermed et skær af legitimitet – på basis af en 12 år gammel FN-resolusion om Kuwait (Res. 678). Det udgør en grov manipulation af folketingsmedlemmerne og den danske befolkning.

Ikke bare regeringen, men også det spinkle flertal i folketingsmedlemmerne, bestående af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, der sendte Danmark i krig på en løgn, gjorde det mod bedre vidende.

Til Ekstra Bladets Hvidbog udtaler den tidligere våbeninspektør Scott Ritter, der ligesom

en må gå! n da den sendte rk i krig

ommer fra initiativet *Stop Terrorkrigen*

bl.a. den svenske våbeninspektør Rolf Ekeus og den tidligere chef for FN's Olie for mad-program til Irak Hans von Sponeck fremlagde redegørelser over for folketingets udenrigspolitiske nævn og interesserede folketingsmedlemmer omkring Iraks påståede masseødelæggelsesvåben og en mulig krig:

- De kan ikke sige som undskyldning, at de ikke vidste, at de kemiske våben var henfaldne. At alt, hvad vi troede, de måske gik og gemte, ville være ubrugeligt i dag. Det kan de ikke sige som undskyldning. For de blev præsenteret for fakta. Af en af verdens absolut førende eksperter i Iraks våbenprogrammer, nemlig mig. Hvis du sammenligner mine vidneudsagn med de fakta, vi i dag kender, så vil du se, at de passer med et hundrede procents nøjagtighed.

Folketingets flertal er skyldig i at træffe en **ulovlig** beslutning på trods af fakta om at sende Danmark i en **ulovlig** krig.

Men Fogh, Møller og regeringen har også overtrådt **ministeransvarlighedsloven**.

Det hedder i denne bl.a:

§ 1. Loven angår ministres ansvar for deres embedsførelse.

§ 5. En minister straffes, hvis han forsætligt eller af grov uagtsomhed tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse, såfremt en minister giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.

De to ministre og regeringen har overtrådt samtlige bestemmelser i lovens § 5.

**De må stilles til ansvar herfor.
Fogh, Møller og regeringen må gå!**

STOP TERRORKRIGEN

Sign. Dorte Grenaa

5.10.2003

Øverst: Foran A.P. Møller

Den globale antikrigsbevægelse havde kaldt til international demonstrationsdag - mellem den 26. og 28. september blev der demonstreret i mindst 41 lande verden over i solidaritet med det irakiske og palæstinensiske folks kamp mod de ulovlige besættelser og imod den amerikanske supermagts krigsalliance.

I Århus deltog et par hundrede - og hørte blandt andet Peter Kofod, tdl. menneskeskjold i Irak, konstatere, at 'Den danske regering er medskyldig i krigsforbrydelser, forbrydelser mod freden og ubeskrivelig dumhed'.

Det udtrykker præcist demonstranternes budskab: Den danske regering og krigspartiet skal ikke tro, at de vil slippe godt fra deres krig eller løgnene, der har gjort Danmark til besættelsesmagt, Antikrigsbevægelsen er levende - og vred!

*Marchen på vej til
Udenrigsministeriet
ved Christianshavn*

”Vores holdning til besættelsen er modstand og ikke dialog”

Interview med Awni Al-Kalemji, Iraks Patriotiske Alliance (IPA)

IPA () har sat sig som mål at opbygge en ”national modstands- og befrielsesfront”. Hvilke konkrete skridt tages der i den retning, og hvilke nye organisationer tilslutter sig?*

Alle vores appeller om opbygningen af denne nationale front kom ud via medierne. Først for en måned siden blev der taget direkte kontakt til forskellige organisationer. Vi har konstateret, at appeller om opbygning af en front via medierne og i vores publikationer ikke er nok, og derfor besluttede vi at sende ledelsen af vores koalition til Irak. 70 procent af vores ledere er allerede i Bagdad, med vores formand, Abdel Jabbaar Al-Kubeisi, i spidsen.

Er det i øjeblikket muligt legalt at arbejde som modstandere af besættelsen? IPA's formand Al-Kubeisi talte i juli om IPA's forsøg på at åbne kontorer i Bagdad og om deltagelse i demonstrationer. Er dette stadig muligt?

Ja, det er muligt, og vi er ikke bange for besættelsesmagten. I øjeblikket kan vi arbejde offentligt, men vi ved og forventer, at det snart ikke vil være muligt længere. For os er det klart, at der består den mulighed, at Al-Kubeisi ligesom resten af vores ledelse arresteres, og at vores kontorer lukkes. Vi regner også med fysiske eliminerings, men vi forstår nødvendigheden af vores modstand og ved, at modstand mod besættelsen ikke er en spadseretur. Vores politiske holdning til besættelsen er modstand og ingen dialog.

Hvilke aktiviteter foregår der for tiden? Hvordan ser den daglige legale modstand mod besættelsen ud?

Vi mener, at alle former for modstand er berettiget, men prioriteten tilhører den væbnede modstand. Vores opfattelse af fredelig modstand har ikke noget at gøre med en dialog med besættelsesmagten. Ved fredelig modstand forstår vi absolut boykot af fjenden, altså hverken at sælge varer til den eller købe hos den, demonstrationer, ophængning af plakater og graffiti imod besættelsesmagten, mobili-

sering af de irakiske masser og på alle måder understøttelse af modstanden.

Hvordan forestiller IPA sig et demokratisk, suverænt Irak? Hvilken rolle vil islam spille i et demokratisk Irak? Hvilken samfundsmæssig stilling vil kvinderne indtage? Hvordan er kvindernes deltagelse i modstanden i øjeblikket?

Kernen i vores program er at gøre en ende på besættelsen, og når vi snakker om, hvad der skal komme efter besættelsen, så siger jeg et demokratisk system. Den, der accepterer begge disse punkter, en ende på besættelsen og et demokratisk system, er vores allierede, ligegyldigt om det er islamister, kommunister, liberale, mænd eller kvinder.

Hvad spørgsmålet om kvinder angår, og hvad der i Vesten siges om kvindelig og menneskerettigheder, så handler det ofte om rigtige informationer, som imidlertid bruges med onde hensigter. Kvindernes situation i den arabiske verden er ikke den samme overalt. I 90 procent af de arabiske lande har kvinden ifølge lovgivningen de samme rettigheder som manden. I Saudi-Arabien og et par andre Golf-lande er det anderledes. Der har kvinden færre rettigheder. Det mest frigjorte land med hensyn til kvindespørgsmålet er Irak. Her er kvinderne repræsenteret i alle politiske partier og på alle niveauer, tilmed i ledelserne. Ethvert irakisk parti har sin egen ungdomsorganisation, studenterforbund og også kvindeforbund.

IPA er en bred alliance af forskellige kræfter, som også omfatter en udbrydergruppe fra det officielle Iraks Kommunistiske Parti (ICP). Hvor reel er de kommunistiske kræfters indvirkning på modstanden i betragtning af ICP's opportunistiske politik med deltagelse i besættelsesrådet og samarbejde med USA?

Jeg skelner mellem ICP's ledelse og dets basis. Og selv inden for ICP's ledelse er der ikke nogen fuldstændig opbakning til partiets øjeblikkelige politik. Men inden for ICP hersker der en vis mentalitet, der siger, at enhver splittelse vil svække partiet. Men venstre-strømningen i partiet er temmelig stærk, og vi håber, at den dag snart kommer, hvor denne vil ekskludere ICP's korrupte ledelse, der samarbejder med besættelsesmagten.

Hvad er IPA's holdning til den kurdiske demokratiske bevægelse, som i øjeblikket ikke er gået imod besættelsen, men derimod hævder, at den åbner nye muligheder for en demokratisering af regionen?

For den kurdiske demokratiske bevægelse gælder det samme som for ICP: Vi skelner mellem ledelse og basis. Vi støtter kampen for det kurdiske folks rettigheder, uanset hvem der leder dette. Det gælder også det kurdiske folks kamp i Iran, Syrien og Tyrkiet. Vores støtte er betingelsesløs og indeholder også krav om en egen stat. Den eneste forudsætning er naturligvis, at denne stat opstår under sunde demokratiske omstændigheder, at det kurdiske folk udøver sin selvbestemmelsesret. Ligesom vi som panarabister opfordrer arabere til at acceptere kurdernes selvbestemmelsesret, opfordrer vi også kurdere til at forblive en del af vores elskede fædrelande. Det, som vi afviser, er, at en besættelsesmagt opbygger en kurdisk stat. Det er et internt anliggende mellem arabere, kurdere, turkumanere og andre, som sammen må finde en acceptabel løsning for alle folk.

Hvilken holdning har IPA til FN og ngo'er? F.eks. har der for ikke så længe siden været et angreb mod FN i Bagdad, som bebrejdes den irakiske modstand.

For os er FN's hovedsæde ikke i Bagdad, men i New York. For os er det, som kaldes FN, siden Sovjetunionens sammenbrud blevet til en amerikansk institution. I vores øjne har FN og FN's Sikkerhedsråd gennem embargoen mod Irak deltaget i krigen mod Irak. De bærer ansvaret for 2,5 mio. døde irakere. Der findes ikke en iraker, der ikke hader FN, men vores had rækker ikke til at gennemføre et angreb på FN's civile personel.

Angående solidaritet med det irakiske folks kamp understreger Awni Al-Kalemji:

Solidariteten med det irakiske folk er et tiltag, som vi accepterer og værdsætter, hvad enten den er materiel eller symbolsk, hvad enten det er 10 euro eller en million. En form for solidaritet er masseprotester i egne lande, således at de pågældende regeringer ikke sender soldater til Irak.

Men endnu vigtigere er, at alle internationale befrielseskræfter samarbejder og forstår, at denne kamp er deres kamp, idet den irakiske modstands sejr vil være en sejr for alle verdens befrielseskræfter. Dette er ikke nogen teoretisk snak, eftersom USA har meddelt, at målet er at kontrollere hele verden. Irak var kun det første land i rækken.

4. september 2003.

Note:

* Iraks Patriotiske Alliance (al-Tahaluf al-Watani al-Iraqi, IPA), som stiftedes i 1992, består af følgende: Oppositionsflojen i Det Arabiske Socialistiske Baath Parti, Socialistisk Enhedsparti, Arabisk Arbejderparti, Den Arabiske Socialistiske Bevægelse, Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse, Kurdistans Islamiske Hær, Kurdistans Fredsparti, Miljøpartiet, Partiet for Retfærdighed og Reform, Bevægelsen for Fornyelse af Civilsamfundet, Iraks Beduinråd og uafhængige politiske og intellektuelle personligheder (o.a.).

Oversat af Michael Jensen for Komiteen for et Frit Irak (KFI).

Ny hjemmeside
www.kfi.fcpages.com

Venezuela i starten af 1. fase

Det 25 mio. indbyggere store latinamerikanske land Venezuela befinder sig i dag ikke blot – i lighed med det meste af kontinentet – i en revolutionær krise, men i starten af en demokratisk revolutionær, national befrielsesproces med realistiske store, positive perspektiver.

Venezuelas såkaldt Bolivariske Revolution er ikke en socialistisk revolution, men en antiimperialistisk og borgerligt-demokratisk revolution i et uland. Den er baseret på en alliance mellem det nationale borgerskab, mange af småborgerne samt arbejderne, og den er støttet af den lovlige, parlamentariske regering under den valgte præsident Hugo Chávez, som er udsat for USA-imperialismens og den lokale komprador-elites frådende aggression.

Der er med marxismen-leninismens klassiske begrebsverden tale om en *nationaldemokratisk revolution*, 1. Fase, som med den rette fysiske bevæbning og politiske bevidstgørelse af

arbejderklassen senere kan videreføres i en socialistisk revolution, 2. Fase. Set i denne optik befinder Venezuela sig p.t. i kampen om etableringen af 1. Fase – den Femte Republik – som nogenlunde stabil realitet. Det foregår voldsomt, med fysiske gadekampe mellem det proimperialistiske borgerskabs lejetropper og de demokratisk-patriotiske styrker. Indtil videre er den voldelige klassekamp kulmineret i to forsøg på væbnet fascistisk kup mod Chávez, begge gange utilslørt støttet af USA.

De to reportager fra Venezuela i dette nummer af Kommunistisk Politik er lavet af Patrik Paulov for den svenske ugeavis Proletären, der udgives af det nogenlunde kommunistiske parti KPML(r).

Netadresser:

Veckotidningen Proletären:

www.proletaren.se

Venezuelas førende nyhedsside:

www.vheadline.com

”Det er vores revolution, ikke slipsemandenes”

Allerede det første møde med Venezuela afslører den katastrofale boligsituation for landets fattige. Undervejs fra Simon Bolivar-lufthavnen, der er opkaldt efter 1800-tallets frihedshelt, til hovedstaden Caracas ser vi de små teglhuse klamre sig til fjeldsiderne. Mange af disse *barrios*, slumområder, savner el, vand og kloakering.

De kommende to uger møder vi venezuelanere, som bor endnu værre. Men vi ser også opførelsen af moderne, menneskeverdige boligkvarterer.

- Vi flyttede hertil, efter at vores huse var raset ned fra bjergene i en naturkatastrofe. I otte år har vi boet i små blikskure uden el, vand og kloakering. Nu holder vi på med at bygge nye boliger.

Socialarbejderen Alicia Gil beretter med entusiasme og stolthed om, hvad der er i gang med at ske i hendes by. Vi befinder os i det bjergrige Winche et par timers bilfærd fra Caracas. Her er folket selv på vej til at forandre deres liv til det bedre.

Boligsørgsmålet prioriteres af regeringen Chávez. Fattigdommen har fremdrevet en folkevandring til den tætbehol-

kede kystlinje i nord med dens store byer. De nytilkomne har bygget boliger af skiftende kvalitet, hvor der har været plads. At bygge på fjeldsider medfører dog en stor risiko i et land, hvor regnen vælter ned i vintermånederne.

Alicia Gils og hendes bys skæbne er ikke uvanlig. I december 1999 indtraf en katastrofe, hvor tusinder af mennesker døde og over 100.000 fik deres hjem spulet væk.

For at komme til rette med boligspørgsmålet gennemfører regeringen et nationalt program for nybyggeri, kaldet plan Avispa, og ét for renovering, kaldet plan Reviba.

Vi guides til en gade med nyopførte huse. Indbyggerne kigger nysgerrigt på de udenlandske besøgere. Det er en længe med enkle toetages lejligheder på 70 kvadratmeter. Menneskene i disse huse boede tidligere i blikskure præcis som Alicia Gil.

- Boligerne er ingen gave fra staten. Det er os selv, som har bygget dem, siger hun og forklarer, hvordan byggeprogrammet fungerer:

Grundlaget for, at det skal være muligt at gennemføre, er indbyggernes egen aktivitet, at de slutter sig sammen i kvarters- eller områdekomiteer og i fællesskab ser på, hvilke behov der er. Det gælder ikke bare boligspørgsmålet, men også behovet for skoler, sundhedsvæsen og øvrigt, som et samfund behøver for at kunne fungere.

Dette formidles derefter til de ansvarlige statslige myndigheder, som skyder til med penge og sagkundskab.

Byggeprojekterne finansieres med bidrag og lån fra det statslige Fondur, hvis penge kommer fra Venezuelas store indkomstkilde, olieeksporten. Arbejdet udføres af beboerne selv og af nystartede lokale byggekooperativer ved hjælp af en arkitekt og en bygningsingeniør fra Fondur.

- Der er en vigtig forskel sammenlignet med, hvordan det foregik førhen, da staten hyrede byggefirmaer udefra. At vi, som bor her, gør det selv, er både billigere og skaber arbejdspladser.

Alicia Gil bor, ligesom de øvrige indbyggere fra hendes kvarter, midlertidigt indkvarteret i et af de nybyggede huse, og der er trængsel med de ordinære beboere. Blikskurene, hvor Alicia Gil boede, er nemlig nedrevet og bygningen af nye boliger påbegyndt. Når disse huse er klar, bliver det hendes og hendes naboers tur til at tage imod familier fra et andet kvarter, mens deres skure erstattes af menneskeværdige boliger.

Vi besøger den øde grund, hvor husene senere på efteråret skal stå klar til indvielse. Nogle bygningsarbejdere slider trods den stegende hede.

- Programmet handler ikke bare om tag over hovedet. Vi skal bygge moderne boliger, vi skal have mulighed for at udøve kultur og få adgang til sundhedspleje, uddannelse, idrætsanlæg og legepladser til børnene, siger Alicia Gil og fortæller om de cubanske læger, som er kommet til området for at skabe en fungerende primærpleje.

Vi vises rundt i området. Højdeforskellene fra et boligområde til et andet kan være store. Bratte små grubeje forbinder dem.

Vi møder José Alfonso Savero, hvis familie også er offer for oversvømmelser og stadigvæk lever i et blikkurskvarter.

- Bjergsiden, hvor vi boede, rasede for tre år siden, beretter han og lægger til, at han håber på snart at få mulighed for at bygge et rigtigt hus.

Boligprogrammerne er enormt vigtige for at forbedre de fattiges levekår. Winche er et af de mange positive eksempler på, hvordan dette er blevet virkelighed. José Alfonso Savero har som så mange andre venezuelanere, vi har talt med, fået håb om en bedre fremtid:

- Revolutionen har givet os nye muligheder. Børnene kan gå i skole, og

vi voksne har også fået mulighed for at uddanne os. Jeg er arbejdsløs, men vi overlever ved, at jeg nu og da kan arbejde med byggeprojektet.

Alicia Gils naboer og venner, som også går med os rundt, indskyder nogle ord her og der, men det er Alicia, som taler mest. Det mærkes, at hun er en respekteret og betydningsfuld kraft i omvæltningerne i området.

- Vi har en patriotisk studiecirkel, hvis formål er at forsvare vores revolution. Forandringerne i Venezuela handler ikke om, at Chávez eller nogen anden person skal sidde ved magten. Revolutionen er meget større end chavistas, siger hun.

- Inden Chávez blev præsident, levede vi i fattigdom og var isolerede fra magten. Tidligere regeringer anvendte oliepengene til at gavne sig selv. Med den revolutionære proces har vi almindelige mennesker erobret en delagtighed i landets styre. Førhen vidste vi for eksempel ikke, hvor meget landets olie var værd, vi vidste ikke, hvilke resurser vi havde. Det ved vi nu.

Inden vi sætter os ind i bilerne for at køre tilbage til Caracas, siger hun:

- Jeg håber, at I har forstået, at det er os, folket, som laver revolution, ikke slipsefolkene.

Korrigeret fra svensk og let forkortet af Kommunistisk Politik.

De venezuelanske arbejdere er i færd med at nedbryde de gamle korrupte faglige organisationer og opbygge nye. Gennem

I Venezuelas hovedstad Caracas gennemførtes 1. til 2. august en historisk kongres. Efter måneders forberedelser grundlagdes en ny faglig landsorganisation, Arbejdernes Nationale Union (UNT).

Den gamle landsorganisation CTV var en bureaukratisk kolos knyttet til det socialdemokratiske Accion Democrática, et parti, som næsten tabte al opbakning ved Hugo Chávez' sejr i præsidentvalget 1998. I stedet for at agere i arbejderklassens interesse er CTV gået hånd i hånd med kapitalistsammenslut-

En arbejderklasse i bevægelse

ningen Fedecamaras. Forræderiet blev tydeligere end nogensinde i foråret 2002, da landsorganisationen sammen med storkapitalens repræsentanter med i forsøget på statskup mod Chávez.

En af de pådrivende organisationer i at sønderbryde CTV og opbygge UNT er Arbejdernes Bolivariske Styrker (FBT). Et par uger før UNT's kongres møder Proletären Jacobo Terroes Le Leon, national koordinator i FBT, samt José Gonzalez, delegeret i den nationale ledelse.

P: Fortæl om Arbejdernes Bolivariske Styrkers rolle i den nye fagbevægelse!

- UNT er en uafhængig faglig organisation med den opgave at kæmpe for arbejderklassen og dens rettigheder,

uanset hvem der sidder ved magten i landet, fortæller Jacobo Terroes Le Leon.

Revolutionære arbejdere

- FBT er noget andet. Vi er en politisk og faglig organisation, som forsøger at ene alle arbejdere, der støtter den revolutionære proces og Chávez. Vores opgave er at skabe en ny politisk bevidsthed inden for arbejderklassen og styrke dens rolle i processen.

FBT udgør en bred samling af alt fra marxist-leninister og trotskister til medlemmer af Chávez' parti, Den Femte Republiks Bevægelse. Blandt FBT's medlemmer er der tusinder af

faglige repræsentanter på forskellige niveauer. Jacobo Terroes Le Leon og José Gonzalez sidder selv i ledelsen for de offentligt ansattes forbund.

De fleste fagforbund har forladt CTV og er gået ind i UNT, beretter de. Dannelsen af UNT er en stor sejr. For første gang kan arbejderne tale med en selvstændig røst. Organisationen samler mellem 1,3 og 1,6 millioner medlemmer.

En begivenhed, som fremskyndede den faglige reorganisering, var den af storkapitalen og CTV ledede lockout imod Chávez' regering. Sabotageaktionerne indledtes i december 2002. Olieproduktionen, landets vigtigste indtægtskilde, sank drastisk. Men direktørerne og de korrupte faglige ledere fik snart modtryk. Oliearbejderne på det statslige olieselskab PDVSA lyttede til regeringens opfordring om selv at overtage produktionen. Nu har oliearbejderne en ledende rolle i olieindustrien, siger Jacobo Terroes Le Leon og José Gonzalez. De fortæller om arbejderens nyvundne indflydelse over PDVSA's produktion, investeringer og langsigtede strategi, og at arbejdere er blevet udnævnt til ledende poster i virksomheden.

Overtager virksomheder

Andetsteds er organiserede arbejdere gået endnu længere. Frem for alt i områder, hvor UNT står stærkt, er fabrikker, som er blevet truet af nedlæggelse eller privatisering, blevet overtaget af de arbejdende selv. Der tales om sammenlagt omkring 40 bedrifter, nogle af dem med flere tusind ansat.

- Ved det, at vi selv overtager virksomheder, som er gået konkurs, viser vi, at arbejdere kan producere uden det være sig ejere eller kapitalistledelse, siger Jacobo Terroes Le Leon.

Denne forbilledlige handlemåde møder stærk modstand i de regioner og byer, som styres af højreoppositionen. Fabriksbesættelser er blevet afbrudt med voldsomme metoder af angribende politistyrker. Men arbejderens overtagelse af virksomheder for at sikre jobbene og produktionen er blevet støttet af regeringen.

P.: *Hvordan karakteriserer Arbejdernes Bolivariske Styrker den igangværende revolutionære proces? Den forener jo i sig forskellige klassekræfter*

Hugo Chavez

som revolutionære arbejdere, småbønder og de fattige i den informelle sektor (gadesælgere, små selvstændige), men også visse borgerlige kræfter.

- *Det, vi ser, er en national og folkelig forandringsproces. Regeringen repræsenterer flere klasser. Der er en national borgerklasse, som vil producere for landets interesser. Socialisme vil vi først få, når vi har udryddet den private ejendomsret og dette er blevet fastslået i vores forfatning, svarer Jacobo Terroes Le Leon.*

- *Historien viser, at ved overgangen fra et samfundssystem til et andet kan det nye system fødes, inden det gamle er dødt. Vi ved ikke, hvor længe overgangen kommer til at vare. Vores proces er ikke nogen revolution, som følger et vist mønster. Vi stræber efter at nå målet på vores egen måde, at finde en vej for Venezuela.*

- *En ting, som er vigtig at forstå, er, at vi fører en kamp for national selvstændighed i en verden, hvor nyliberalismen dominerer. At forsvare den nationale selvstændighed er i den tid, vi lever i, revolutionært. Det er derfor, Chávez er så populær i Venezuela og Latinamerika.*

At arbejderklassen støtter den revolutionære proces, men også vil drive den yderligere skridt fremad, vistes tydeligt på UNT's kongres 1. til 2. august. Ifølge en rapport i netavisen VHeadline hyldede de 1.300 delegerede fra 120 fagforbund mange af regeringens igangværende reformprogrammer såsom alfabetiseringskampagnen, de cubanske lægers arbejde i slumområderne samt husbyggeriet.

Gør bankerne til statsejendom!

Men UNT stillede også krav om, at bankerne skal overtages af staten, at

arbejderne skal få ret til at overtage truede eller nedlagte virksomheder, at nye arbejderstyrede virksomheder skal stiftes, og at de offentligt ansatte, som støttede kupmagerne i fjor eller har deltaget i sabotageaktioner, skal fyres.

Blandt de dagsaktuelle spørgsmål rejstes krav om 36 timers arbejdsuge, højere lønninger, UNT's deltagelse i diskussioner om den nye arbejdslovgivning, afskaffelse af kollektive afstraffelser mod arbejdere, støtte til komiteer for arbejdsløse samt samme rettigheder til arbejdere med korttidskontrakter eller andre midlertidige ansættelser som til fastansatte.

Der blev også fremført kritik mod såkaldte arbejderrepræsentanter, som går hånd i hånd med cheferne, og mod borgmestre, guvernører og til og med ministre, som det ene øjeblik hævder at støtte den revolutionære proces, men i det næste gennemfører antifaglige tiltag og love.

Arbejdernes frigørelse

I en af deklARATIONERNE fra kongressen tales om at skabe et samfund, som skal frigøre menneskeheden en gang for alle fra klasseudbytning, undertrykkelse, diskriminering og marginalisering.

Alle de fagligt engagerede, vi møder, pointerer, at en forudsætning for, at den nye fagforeningsbevægelse skal kunne blive en virkelig kraft, er, at den er gennemdemokratisk.

Luis Primo, en af lederne for UNT i Caracas-Miranda-regionen, skriver til VHeadline, at det kun kan blive muligt at omdanne de kapitalistiske ejendomsproduktions- og distributionsforhold i landet, når arbejderklassen har taget en ledende rolle i samfundet. Det kan på sin side først ske, når UNT er lykkedes med at bryde traditionen for indskrænket fagligt arbejde og for samarbejde med de virksomhederne og i stedet udvikler en politisk og revolutionær bevidsthed i arbejderklassen.

Det er en stor opgave i et land, hvor blot 15 pct. af arbejdskraften er fagligt organiseret. Men er samtidig en udfordring og en mulighed for Venezuelas arbejderklasse til at påvirke landets fremtid.

Korrigeret fra svensk og lidt forkortet af Kommunistisk Politik.

Afghaniskam:

Det søde liv i Karzais genopbygningsboble

af Marc W. Herold

Den 7. oktober var det 2 år siden USA startede krigen mod Afghanistan. Her portrætteres den amerikansk støttede overklasse.

I praksis er der tre faktorer - modernisering, krig og tørke - der forklarer det nutidige Afghanistans elendighed. Tørke, landminer og ødelæggelse af Afghanistans traditionelle kunstvandingssystem har helt sikkert forværret elendigheden på landet. Men den vigtigste faktor har været en mislykket modernisering, der forudsigeligt har vakt mindst opmærksomhed i Vesten (og for dets lokale allierede, hvad enten det er kong Zahi eller Karzai) til trods for, at det lige præcis er denne import fra Vesten, der har været hovedskurken.

Modernisering har betydet opløsningen af ældgamle landsbyfællesskaber, der har veget pladsen til fordel for byernes individualisme. Med moderniseringen fulgte omfattende vandring fra land til by, hvor de nye byboere var ude af stand til at finde bæredygtig beskæftigelse. Den forarmede rentier-stat var ude af stand til at opsamle tilstrækkelige ressourcer til at igangsætte en grundlæggende kapitalakkumulationsproces.

Jeg vil i den forbindelse gøre gældende, at den sociale klasse formentlig spiller en rolle for, hvad iagttageren "ser". Der er ikke meget håb for fremtiden, eftersom Karzai-regimet er inspireret af en urbaniseret vestlig "vision", der har rod i en højere middelklasse. Det korte Taliban-mellemspil (1996-2001) repræsenterede den brutale indsættelse af en specifik, fordrejet fortolkning af landlige traditioner og forestillinger i en håndfuld bycentre, der som følge af manglen på statslige ressourcer simpelthen resulterede i en socialisering af fattigdom (særlig registreret af vestliggjorte kvinder i byerne). Man kunne fortolke det som landsby-præsteskabets eller mullahernes hævn, og ikke en genopståen af pashtunske stammers sædvaner og magtstruktur.

Det efterfølgende håndplukkede Karzai-regime fungerer kun som en bom for en vis mængde af de udenlandske ressourcer, der er strømmet ind i Afgha-

nistan i løbet af 2002-3. Det udenlandske samfund registrerer dette og har klogt foretrukket såkaldt projekt-støtte, hvilket frustrerer Karzai-kliken, for så vidt som den har mangel på ressourcer, som den kan købe tillid for og opbygge sine interne undertrykkelses-apparater med (politi og militær).

Det eneste aktive element i Afghanistan i dag er det pulserende informelle marked - manifesteret ved de uendelige optimistiske beretninger i Vesten om Kabuls *Chicken Street* - der eksisterer til trods for og uden for Karzais "vision". Som Andrew Bushell bidende skrev i Boston Phoenix: "*Afghanistans nye regering er et fejlskud, men det skulle man ikke tro, når man lytter til USA's og FN's spinmeisters.*". I september 2003 skrev Paul Watson fra Los Angeles Times om fejlslagne projekter, svindel, "mafia-ngo'er", luksushoteller i Kabul, der rejser sig midt i manglen på kloaksystemer og rent vand.

Der eksisterer en anden "økonomi" i bycentrene, især i Kabul (der i dag tegner sig for 40-50 % af Afghanistans befolkning). Denne økonomi vælter sig i en enorm forbrugsboble næret af massiv udenlandsk tilstrømning af hjælp, der i 2002 beløb sig til over 40 % af Afghanistans BNP. Føj hertil 1,2 mia. dollars i brutto-indkomst fra heroinsalg i 2002. Pengetilstrømningen fra narko-produktion var m.a.o. næsten på højde med hele tilstrømningen af hjælp til genopbygning i året 2002. Den slags midler smører de utallige mafiaer, der åbent opererer i Karzais bobleøkonomi: tømmer-, bolig-, narko-, pels- og ngo-mafiaerne.

Dette er de velståendes og opkomlingenes økonomi, der indbefatter de tilbagevendte slipse-afghanere og det knopskydende 'eksil'-samfund. De befolker stats- og servicesektorerne, har høje indkomster, der bruges på forbrug af importvarer og lokal service, der kun betjener disse lag, dvs. skønhedssaloner, hoteller, udenlandsrejser, gartnere og sikkerhedspersonale, week-end-selskaber, golfklubber, Toyota

Land Cruisere (det foretrukne køretøj), Excelnet Cafeen - Intercontinental Hotels cyber-cafe, barer og restauranter (som B's Place, hvor en pizza koster 12 dollars, mens den gennemsnitlige dag-løn i byområderne er 1 dollar).

Indkomsten i Afghanistan for de fleste mennesker i dag er 30-50 dollars om måneden.

I tusindvis af velbeslåede udenlandske "hjælpe"-arbejdere og tidligere eksilafghanere deltager i støjende weekendselskaber, mens deres landcruisere er parkeret i en smart gade i Kabul. Importeret alkohol flyder, og Madonna gjalder i gaden udenfor.

I juli 2003 fik World Airways Inc., der er hjemmehørende i Atlanta, en 102 millioner dollars toårig kontrakt på at drive flyvninger to gange om ugen fra Washington D.C. til Kabul, med en sightseeingtur til en pris af 3.500 dollars og på businessclass for 7.500 dollars. Narko-, pels- og tømmermafiaer gør rasende gode forretninger. I dusinvis af nye forretninger er sprunget frem i det centrale Kabul med salg af pelse af vilde dyr som ulve, lynxer og den truede sneleopard til udlændinge. Eksporten af tømmer til Pakistan fra Kunars og Nangarhars skove syder til trods for opfordringer fra Kabul om at holde sig tilbage.

Mercedesbiler flourer på Kabuls gamle sovjetbrolagte hovedstrøg. Spragledede huse i spraglet Pakistanstil beklædt med marmor og forlorne romerske søjler vælder frem. Tidligt i september 2003 anførte Karzais politichef politifolk, der bulldozede omkring tredive fattige afghanske familiers huse, som de havde bygget til sig selv i det åbne land i det fashionable Wazir-kvarter, for at gøre plads for huse til højtplacerede embedsmænd under Karzai. Selv FN følte sig forpligtet til at udsende en mild protest imod den nye "boligmafia". "Gucciguerillaens" foretrukne, Hamid Karzai, afsløres nok engang i aktion.

Mange klager over grov korruption. Omfanget af korruption blandt afghanske embedsmænd er angiveligt legendarisk, selvom officielle data naturligvis er fraværende. Men Marshal Fahim

Afghanistan 2 år efter

har været i stand til at opkøbe en hel blok ejendomme i Kabuls Wazir Akbar Khan-kvarter. Faktisk rapporterede en FN-udnævnt, uafhængig rapportør udsendt til at vurdere boliger i Afghanistan i september 2003, at afghanske topministre - han nævnedes specielt forsvarsminister Fahim og undervisningsminister Qanooni - illegalt har raget værdifuld jord til sig og forflyttet de lokale.

Et par dage efter FN klagen udvidede den Afghanske Uafhængige Menneskerettighedskommission listen over regeringsfunktionærer under Karzai, der var anklaget for svindel, til at omfatte guvernøren for centralbanken (Anwar Ahady fra den kongelige Peshawar-eksilgruppe og tidligere professor i politisk videnskab ved Providence Universitet), planlægningsminister (Haji Mohammad Mohaqiq), borgmesteren i Kabul og hans deputies og selv ministeren for kvindespørgsmål (Habiba Sorabi)!

Det skulle blive en britisk avis, The Independent, der ligeud sagde sandheden: "Afghansk elite bemægtiger sig jord til palæer, mens fattige mister deres hjem."

Boligmafiaen strækker sig hinsides Kabul ind i f.eks. Jalalabad, hvor huse bliver nedrevet, udsættelse foretaget, ejere tvungne til at sælge, og vilkårlig fysisk afstraffelse, arrest og tortur finder sted som rapporteret af AIHRC.

En favoriseret, amerikanskstøttet krigsherre, general Rashid Dostum, er naturligvis berømt for sine palæer i nord. I 2002 tilføjede Dostum en indendørs svømmepøl til et af dem, som han indviede med midnatssvømning sammen med nogle af sine amerikanske Special Operations Forces-gutter fra A-Team Tiger 02, der hjalp ham med at genindtage Mazar den 9. november 2001.

Dostums Jamiatmilitars-banditter kontrollerer grænseovergangene til Usbekistan ved Hayratan og plyndrer for millioner i toldgebyrer. Selv den Karzai-udnævnte planlægningsminister klagede over, at en person, der var heldig nok til at finde et job som regeringsansat, vil kunne tjene 30-50 dollars om måneden, mens personer med gode forbindelser, der er involveret i "genopbygning", kan få fingre i så meget som 15.000 dollars om måneden.

Dostums nyopførte private svømmepøl (AFP foto)

Den afghanske veteran korrespondent for Associated Press, canadieren Kathy Gannon skrev om, hvordan "*afghanerne taber troen på USA i takt med, at korruptionen løber grassat*". Hun citerer en lokal mand fra Jalalabad, som fastslår, at krigsherrerne, der er så ilde omtalt i den vestlige presses dækning, faktisk er lokale militære kommandanter og funktionærer i Karzai-regeringen

Disse modbydelige elementer giver sig også af med narkotikaeksport, besidder smukke nye palæer og nyder støtte fra både Karzai og amerikanerne.

Dette er Hamid Karzais og hans 'slipsemedarbejderes' verden. Der eksisterer ingen forbindelse mellem denne økonomi og den, der gælder for hundredetusinder i den informelle byøkonomi eller for millionerne i Afghanistans landområder. Et tvedelt økonomisk system eksisterer, som det har gjort det siden begyndelsen af vestlig modernisering i 1950'erne. Men at hævde, at et sådant tvedelt økonomisk system eksisterer, betyder ikke, at subsistenssektoren opererer uden penge. Det gør den, som det afsløres af den meget store rolle, som den indirekte beskatning af landbruget spiller.

Den lille bymæssige over- og middelklasse lever i dag i en verden uden forbindelse med det stammedelte hav af en bondebefolkning, fuldkommen som deres forgængere under Zahir Shah og det Sovjet-støttede regime gjorde det. I dagliglivets anliggender - arbejde, forlystelser, forbrug, beklædning, uddannelse, livsstil, ønskedrømme - "ser" det kun regimets kumpaner, der til gengæld forsyner det med mening, penge, service, varer og venner.

Det hele - den genoprettede civilisation og bobleøkonomien - er "beskyttet" af 12.000 udenlandske tropper, som en tragisk åbenbaring af det senromerske imperium (med den forskel, at

prætorianergården i Kabul ikke engang er afghansk).

I, hvad der må betegnes som en af de mere usædvanlige indsigter i økonomisk udvikling, opsummerede Karzai under et besøg i New Delhi i marts 2003 sin regerings resultater i løbet af det sidste år med: "*Trafikpropper er et tegn på velstand, og dette er, hvad min regering har haft held til at opnå.*"

Som Wolfgang Sachs så overbevisende formulerer det: Pengebaseret fattigdom "*berører for det meste befolkningsgrupper, der er indfanget af pengeøkonomi, såsom arbejdere og forbrugere, hvis forbrugsevne er så ringe, at de falder af på vejen. Deres kapacitet i henseende til at opnå noget i kraft af egen indsats visner gradvist hen, mens deres ønsker samtidig, nærret af genskinnet fra high society, forsvinder i den blå luft. Denne sakse-lignende virkning af nød er det, der karakteriserer moderne fattigdom.*"

Under en amerikansk velsignet (og personligt beskyttet af omkring 50 amerikanske soldater, der tjener som hans paladsgarde) Karzai, har den sakselignende virkning nærret moderne fattigdom som aldrig før i Afghanistan.

Hvad vi "ser", siger en masse om, hvem vi er. Den velstående pashtun Hamid Karzai, leder af Popol-klanen, "ser" trafikpropper, mens andre "ser" tiggeri, et bylandskab præget af moderne fattigdom og en Hamid Karzai - "*den chick'este mand på jorden*" - der bærer sit varemærke, en karaku-hat lavet af dun fra aborterede fårefostre.

24. september 2003

Marc W. Herold er professor ved Whittemore School of Business & Economics, University of New Hampshire og en førende kritiker af den amerikanske Afghanistan-krig

Oversættelse: Hans Pendrup.
Forkortet. Noter udeladt.

John Max Pedersen:
DEMOKRATISK SOCIALISME

Eksemplet Chile viser umuligheden af en fredelig vej til socialisme

Arbejderavisen, oktober 1972

John Max Pedersen

Det kan i dag være svært at forstå, hvor stor en plads 'Chiles vej til socialismen' fik i diskussionen blandt venstrekræfterne i Danmark og internationalt både før og efter kuppet den 11. september 1973.

Allende-regeringen og UP blev voldsomt propageret af hele den prosovjetiske 'kommunistiske' bevægelse som selve modellen for 'fredelig overgang' til socialisme – i Danmark især af DKP, men også af SF og Socialdemokraterne.

Allende-regeringen og Chiles 'kommunistiske' Parti stoledes på den borgerlige statsmagt – konkret på den chilenske hærs 'demokratiske' karakter.

Det var en fejlregning og en strategi, der kostede dyrt.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse verden over kritiserede den 'fredelige overgang' både før og efter kuppet, og ikke (som DKP/ML's Sven Tarp påstår i 2003) først i bagklogskabens lys.

Den følgende artikel af den senere kommunistiske arbejderforfatter John Max Pedersen stod at læse i Arbejderavisen næsten et år, før kuppet fandt sted.

Da der i slutningen af august (1972, KP) blev proklameret undtagelsestilstand i Chiles hovedstad, Santiago de Chile, fæstnedes opmærksomheden atter på det såkaldte socialistiske eksperiment, som ledes af den »marxistiske« præsident Allende. Lad os straks slå fast, at der her er tale om falsk varebetegnelse.

At den borgerlige presse i blandt andet Danmark gerne videregiver udtryk som »den marxistiske præsident Allende«, »socialismens Chile« osv. er kun naturligt. Det ligger i dens interesse at tilsmudse socialismen.

Hvad er det nemlig, der sker i Chile i denne tid?

For knap to år siden overtog »Folkeenhedens« partier (dvs. blandt andet det venstreliberale, det socialdemokratiske og det såkaldte kommunistiske parti) regeringsmagten. Regeringen vandt valget på store løfter om »socialismens indførelse ad parlamentarisk vej«. Siden da har det chilenske folk oplevet mangt og meget på det politiske område – socialismens vej er der imidlertid ingen, der har set noget til. Eller hvad skal man kalde følgende:

Arbejdsløsheden på landet som i byerne har næppe nogensinde været

være.

Fødevarsituationen er på grund af ustraffet sabotage fra godsejerne katastrofal.

Varer og reservedele til industrien mangler.

Sortbørsen blomstrer, og den ulovlige omsætning er vokset fra 13 milliarder escudos i 1970 til 30 milliarder i 1972.

Valutareserven er sunket fra 220 mill. dollars til 25 mill. i 1972.

Fødevarerpriserne er steget med 113 procent – mange gange hurtigere end lønningerne.

Administrationen og bureaukratiet er svulmet enormt op og er absolut ineffektivt, fordi det helt beherskes af de erklærede borgerlige og kontrarevolutionære kræfter.

Kapitalisterne saboterer efter behag landets økonomi (ved at undlade at investere, ved at flytte udenlands osv.).

Til trods for alt dette fastholder Allende og hans regering – med det borgerlige »kommunist« parti som mest ivrige deltager – den »fredelige vej«, og man er nærmest helt syge efter at overholde den borgerligt-demokratiske forfatning ...

Det mest tragikomiske er, at den

Ny John Max Pedersen!

Nyudgivelse af nogle af den fremragende arbejderforfatteres bedste fortællinger.

Mytteri i december
og andre udvalgte fortællinger

38 illustrationer af Hans Krull

224 sider - 225 kr.
Forlaget Klim

Kan købes i Oktober Bogbutikker

erklæret borgerlige og delvis fascistiske opposition ikke viger tilbage for at bryde den samme forfatning, når som helst den finder det passende.

Det kan derfor heller ikke overraske nogen, at stadig bredere dele af den chilenske arbejderbefolkning mister troen på Allendes »socialisme«. De første strejker fandt sted for over et år siden, og fattigbønderne tager i stadig større udstrækning sagen i egne hænder: De besætter godsejernes jord og begynder at dyrke den. I begge tilfælde har regeringens reaktion været den samme: loven (forfatningen) forbyder strejker og jordbesættelser – loven skal overholdes – altså sættes politi og militær ind for med våbenmagt at knuse folkets forsøg på at rette op på deres desperate situation. Dette er sket i flere tilfælde, for eksempel den 5. august i år, da politifolk angreb et af hovedstadens mange slumkvarterer. Formålet var at få ram på nogle af de revolutionære ledere – resultatet, at flere af dem blev anholdt, en arbejder blev dræbt og fem hårdt såret. Dertil kom de lettere sårede. For fuldstændighedens skyld må det tilføjes, at flere af de morderiske politifolk var medlemmer af det såkaldte kommunistparti ...

Sagens kerne er, at den reformistiske Allende-regering *afviser*, at det for at nå socialismen er ubetinget nødvendigt at mobilisere og bevæbne arbejderklassen for, under ledelse af et virkeligt kommunistisk parti, at knuse det gamle statsapparat (hær, politi, administration osv.) og derefter at erstatte det med arbejderklassens egen statsmagt, arbejderklassens diktatur.

Alle de vanskeligheder, den chilenske regering er kommet i, skyldes denne afvisning. For hver dag, der går, skærpes klassekampen mere og mere, og undertrykkelsen af folket øges – i sidste ende vil en borgerkrig være uundgåelig.

Sådan er reformismens logik – og det, hvad enten det foregår i Chile eller i Danmark, og hvad enten de reformistiske klasseforrædere kalder sig »Folkeenhedens regering« eller dølger sig bag S-, SF- og DKP-fraser.

Fra Den Røde Tråd, Udvalgte Politiske Tekster 1969-83, Nexø Forlag 1984, s. 92

DKP om Chile – før og efter kuppet

Partiet DKP var ligesom sit broderparti i Chile siden SUKP's 20. kongres i 1956 en erklæret tilhænger af tesen om den 'fredelige overgang' til socialismen. Det udmøntedes efter kuppet i Chile i partiprogrammet fra 1976 ('Det antimonopolitiske demokrati').

DKP's illusioner om den borgerlige statsmagt fremgår i al pinlig tydelighed af følgende klip fra Land&Folk i perioden før og efter kuppet. Det er blot en brøkdelen af den righoldige dokumentation af revisionistiske fejltagelser.

Særlig infam var DKP og Land&Folk, da det efter kuppet søgte at gøre 'venstrestremisterne', d.v.s. kritikerne af Allende-regeringen på venstrefløj, til hovedskyldige i kuppet.

Før kuppet skrev Land&Folk f.eks.

"...Også i Chile skal der nok være mange, der ønsker arbejderne bevæbnet, og som ikke stoler på militæret ... Situationen er jo den meget ejendommelige, men altså foreliggende, at militæret i Chile ikke spiller det yderste højres spil. Officerskorpsets flertal ønsker legaliteten overholdt."

(Gelius Lund 7.-8. juli 1973)

"...Ifølge telegrammerne har Allende nu omdannet den chilenske regering, med optagelse af de tre værnschefer. Det er alt på ét bræt, og det er

umuligt fra Danmark at overse konsekvenserne. Hvis folkestyrets præsident hermed har bragt de væbnede styrker fast på folkefrontens side, så har han fået både i pose og sæk – folkefronten vil få en styrke, som vil gøre borgerkrigsplaner til fantastier."

(Leder 10. august 1972)

"...Om militæret er en reaktionær eller progressiv kraft afhænger af de konkrete forhold i det enkelte land. I Chile har militæret indtil nu vist sig at være en forbundsfælle for folkefronten, i hvert fald en del af militæret ..."

(11.-12. august 1972)

Efter kuppet sagde Land&Folk:

"...Men alle disse forsøg (på at styrte Allende-regeringen, red.) var forgæves, indtil det lykkedes at inddrage Chiles væbnede styrker i rænkespillet. I denne manøvre fik reaktionen god hjælp af superrevolutionære provokatører, der med ulydigheds-opfordringer til menige soldater gjorde det muligt for kupmagerne at presse vaklende officerer over på deres side ..."

(Leder 13. september 1973)

"... Men det var venstrestremisternes virksomhed i de væbnede styrker, der skabte de største vanskeligheder for folkeregeringen, og som muligvis har givet gorillaerne det afgørende skub i kampen om officersflertallets gunst."

DSEs landskonference

*DSE's landskonference
d. 3.-5. oktober 2003 vedtog
følgende udtalelser.*

Kampen er begyndt

De københavnske folkeskole- og ungdomsuddannelseselever aktionerer på tirsdag på Christiansborg Slotsplads. Det sker for at sætte fokus på de nedskæringer, der rammer hele uddannelsessektoren i disse år. Danske Skoleelever (DSE) støtter kampen mod besparelser.

250 elever forsamlet på DSE's landskonference udtaler:

Vi ved, at der kommer flere og flere elever i klasserne i disse år. Det burde være lig med en nettoforøgelse af midlerne. Med indtrykket af de unge som nogle snotforkælede, egocentrerede zap-pere har politikerne imidlertid godt belæg for at påstå, at vi har det bedre end nogensinde før – og med fremmaningen af folkeskolen som en pamperinstitution, der rask væk smider penge efter specialundervisning, efterskoler og 10. klasser, så er folkeskolen nærmest et oplagt sted at spare. Eller, som politikerne kalder det, at "effektivisere" og "udnytte ressourcerne mere målrettet".

Flosklerne om øget faglighed, udviklingsprogrammer og nyt folkeskoleforlig står imidlertid i skærende kontrast til virkeligheden: et horribelt undervisningsmiljø, flere elever i overfyldte klasser, fjernelse af lejrskoler,

fjernelse af to-lærer-ordninger osv. Vi snakker så meget om at nedbringe antallet af elever, der forlader folkeskolen uden sikre læsefærdigheder. Det runger unægteligt noget hult, når vi kan se, at de basale forudsætninger for en ordentlig undervisning ikke er til stede.

Folkeskolen skal ikke ses som en udgiftskrævende institution - men som en institution, som vi ved at investere i kan sikre fremtiden. Vi har ikke brug for at blive syltet i en velfærdskommission - vi har brug for fremadrettet handling i erkendelse af, at en veluddannet befolkning er forudsætningen for et godt samfund. Også om 20 år.

Landskonferencen giver udtryk for fuld sympati og støtte til de aktionerendes elevers sag.

16-års valgret

Det er en kendsgerning, at de ældre i forhold til de unge udgør en stadig stigende gruppe. Det betyder blandt meget andet, at gennemsnitsalderen i vælgerkorpsset ældres. I forvejen må vi konstatere, at de ældre rent politisk er blevet fredet. Eksempelvis tør man ikke pille ved efterlønnen, mens man snakker helt åbenlyst om at skære i SU'en.

Det er problematisk, og det er med til at øge en generationskløft i

befolkningen. Imidlertid er det også en kendsgerning, at de unge er Danmarks eneste råstof – og en god uddannelse til de unge er forudsætningen for et fremtidssikret godt samfund.

Der er altså et massivt behov for at flytte og ændre det politiske fokus. Uddannelse skal ikke ses som udgiftskrævende, men som en investering i fremtiden.

Forudsætningen for at ændre fokus er, at de unge selv får muligheden for at komme mere på banen og i højere grad end i dag være med til at sætte den politiske dagsorden. Det opnår man gennem en sænkning af valgretsaldern til 16 år.

En sænkning af valgretsaldern vil sende et signal om, at de unge – ligesom alle andre – gerne vil tage medansvar for samfundet. Og at det er helt essentielt, at unge inddrages, når fremtidens samfund formes.

En sænkning af valgretsaldern bør forbindes med en styrkelse af samfundsfag. Faget skal starte tidligere, og ikke mindst skal der samlet set ske en nettoforøgelse af timetallet. Kun dermed kan unges politiske viden kvalificeres.

Lad de to veje mødes

Der var engang en skole. En skole, hvor tokulturelle og danskere gik sammen hånd i hånd, og bekymringer, forskelle i udtale og religion fandtes ikke.

DSE mener, at det skal være kommunernes ansvar at fordele de tokulturelle ud på alle skoler i stedet for, at der samles en stor mængde på enkelte skoler

Så lad vejene mødes, og lad dem danne én stor vej. Vejen til et multikulturelt samfund.

Ærkeenglen Michael

bekæmpede djævelen i form af en drage,
da denne skulle forsages med alle dens gerninger, er
biblens måde at mane fantasifostre frem i lyset, og
direkte

at jage forskræmte og undertrykte folk en skræk i livet,
- men denne djævel har folk fattet,
da de har den på nærmeste hold i dagligdagen, og overalt
hvor den dukker op med sit dødbringende gift,
opstår modstanden, for til slut at fortrænges
fra jordens overflade,
- nemlig, - kapitalen.

De gamle er jo samfundsnyttige - for hvem?

Nye gulerødder opfindes hver dag. Nu lokker regeringen med op til 40.000 kr årligt til de gamle, der vil blive på arbejdsmarkedet efter pensionsalderen.

De første rundspørger lover heldigvis ikke godt for det forslag. Heller ikke dem, jeg selv har foretaget.

De unge arbejder for at tjene penge ved siden af studierne. Børnefamilierne arbejder for at tjene penge til forsørgelsen af børnene. Ind imellem arbejder vi for karrieren. Efter at have rundet de 40 arbejder vi for ikke at blive fyret. Efter de 50 arbejder vi for ikke at ryge ud af AF-systemet. Der er én ting, vi kan se frem til hele tiden: Den dag vi ikke længere behøver at arbejde for at tjene penge, men kan lave alle de ting,

vi gerne ville bruge livet til: Have tid til at være sammen, til at gå en tur i naturen, til at synge, spille og male og til at deltage i samfundsdebatten eller hvad det nu var, vi ikke kunne leve af men som er livet værd.

Jeg kunne få den tanke, at der er flere årsager til at regeringen synes så godt om det forslag: Selvfølgelig harmonerer det godt med det såkaldt frie valg, - der jo for os ikke-formuende ikke er et frit valg - men der er også en anden fordel: Hvis vi bliver længe nok på arbejdsmarkedet, så kan det være at vi er slidt helt ned inden vi går på pension, og så er det ikke-eksisterende problem med 'ældrebyrden' jo løst...

Når dansk folkeparti vil hjælpe de stakkels pensionister, der udelukkende lever af folkepension med et tilskud på ½ milliard, så er det først og fremmest populistisk. Pensionister, er en gruppe mennesker, hvoraf mange troligt stemmer ved hvert valg, men en meget stor del af dem følger ikke med i meget andet end tv, ugeblade og overskrifterne i formiddagsbladene. Det er ydermere en gruppe mennesker, der gerne viser deres taknemlighed på gruppens vegne. Ergo: Der kan vindes langt flere stemmer end de 8-9000, der rent faktisk får nogen af pengene.

Logisk set ville pengene være bedre anvendt i mange andre steder og så kunne udgifterne til den fuldstændig meningsløse udlicitering af opgaverne i ældreplejen forresten også lige spares...

GBe

Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller er krigsforbrydere

Statsminister Anders Fogh kaldte i sin åbningstale til folketinget sin beslutning om at sende Danmark i krig mod Irak for en 'rigtig' og 'nødvendig' beslutning og annoncerede, at han vil sende flere danske soldater til Irak.

I sin tale sagde statsministeren ikke et ord om de 'masseødelæggelsesvåben', der også var den danske regerings begrundelse for at gå i krig på snævrere muligt flertal og imod flertallet i befolkningen.

Op til krigen meddelte Anders Fogh og Per Stig Møller igen og igen folketinget og befolkningen, at 'Saddams masseødelæggelsesvåben' udgjorde en trussel mod verdensfreden og den regionale fred, og måtte fjernes.

Disse våben er ikke blevet fundet. De var blevet fjernet. Dermed faldt også begrundelsen om, at Irak ikke opfyldte FN's krav.

Danmark blev kastet ud i en ulovlig krig, i strid med international ret og FN's charter, på basis af løgn, et helt fabrikeret sæt af løgne. Krigen har medført overtrædelse af Geneve-konventionen og grove krænkelse af menneskerettighederne. 9.178 civile irakere

er indtil nu dokumenteret dræbt.

Stats- og udenrigsministeren løj over for folketinget og befolkningen, fordrejede kendsgerninger og holdt vigtige oplysninger tilbage. De har soleklart overtrådt ministeransvarlighedsloven.

George Bush og Tony Blair er krigsforbrydere og Anders Fogh Rasmussens regering er medskyldige.

Både George Bush og Tony Blair befinder sig i alvorlige parlamentariske vanskeligheder, fordi de indledte denne ulovlige krig på en løgn. Anders Fogh og regeringen tror, at den kan lade som om 'sket er sket'.

Det vil ikke være tilfældet. Nej til krig vil fastholde regeringen og de folketingspolitikere, der vildledte Danmark til krig på deres ansvar.

Vi kræver de danske tropper hjem - nu!

*Nej Til Krig
7. oktober 2003*

Som antikrigsbevægelsen i 40 andre lande demonstrerede vi her i Danmark lørdag den 27. september for kravet om at afslutte besættelsen af Irak og Palæstina.

OKTOBER BOGBUTIK København

Butikken er flyttet til Amager:

**Ved Sønderport 18
2300 København S**

*Nye åbningstider i næste
nummer af bladet*

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100

**5000 Odense C
66 14 89 83**

*Åbningstid:
Hverdage 12-17.30*

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

**8000 Århus C
86 18 40 06**

*Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00*

Stifindertræf eller blindgyde

For få dage siden afholdt *Fagligt Ansvar* et Stifindertræf, der havde til formål – som det ledende ord udtrykker – at finde en retning for arbejderklassen ud af de konstante overgreb, der finder sted på levevilkårene og rettighederne.

Det i sig selv er et påtrængende behov. *Fagligt Ansvar* lægger ifølge egne ord op til langt større perspektiver:

”Hvad er det for et samfund, vi vil have?” spørges der i en målsætning for initiativet, vedtaget den 1. marts 2002, hvor initiativet for første gang så dagens lys.

Det er store, men nødvendige ord at bringe på dagsordenen.

Den faglige situation påberåber den allerstørste alvor. Fogh er på krigsstien. Hans amokløb har snart stået på i to år med blandt andet et generalangreb på den danske fagbevægelse som en alvorlig følge. Hans tro følgesvend, beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), levner ikke fagbevægelsen ro. Deltidsloven vedtaget sidste forår, arbejdsmiljøet er undergravet voldsomt, arbejdsmarkedsreformen ”Flere i arbejde” gennemførtes sidste efterår med socialdemokratiske stemmer. Nu står de supplerende dagpenge for skud med store konsekvenser for knap 100.000 deltidsarbejdende.

Fikst nok: Først giver man arbejdsgiverne retten til at tvinge arbejdere på deltid, hvorefter man beskærer retten til supplerende dagpenge for samme.

Det er en gammelkendt sandhed, at LO's arbejderaristokrater er sammen-smeltet med de økonomiske magthaveres interesser. Forbundsledernes administration af vores pensionsmilliarder burde være tilstrækkelig dokumentation. De fleste klassebevidste arbejdere mener, at LO har spillet fallit i årtier.

Behovet for nye ringe eller netværk af bevidste, kampvillige fagligt aktive, der vil påtage sig et ansvar og udstikke retningen for de nødvendige slag, der ikke bare sikrer og forsvarer vores interesser, men også bringer en fremtid med sig, hvor et andet samfund står på dagsordenen, er derfor udtalt.

Spørgsmålet er så, hvorvidt Fagligt Ansvar rummer denne kraft eller repræsenterer denne retning?

Faglig kommentar

Nogle er af den opfattelse, at det har været en jævn glidebane, siden det daværende LO – De Samvirkende Forbund – i 1899 overgav arbejdsgiverne retten til at lede og fordele arbejdet.

Der kommer intet brugbart for arbejderklassen fra den kant!

Behovet for nye ringe eller netværk af bevidste, kampvillige fagligt aktive, der vil påtage sig et ansvar og udstikke retningen for de nødvendige slag, der ikke bare sikrer og forsvarer vores interesser, men også bringer en fremtid med sig, hvor et andet samfund står på dagsordenen, er derfor udtalt.

Spørgsmålet er så, hvorvidt *Fagligt Ansvar* rummer denne kraft eller repræsenterer denne retning?

Det er desværre ikke tilfældet. I en

indgående analyse i næste nummer af *Kommunistisk Politik* - byggende på initiativets egne dokumenter og praksis – vil vi vende tilbage til hvorfor ...

Der er tale om endnu en venstresocialdemokratisk afledningsmanøvre, der ikke vil bryde med LO's classesamarbejdspolitik, hvilket de klart selv tilkendegiver. Vejen til forsvaret af levevilkårene og rettigheder – endsige et andet samfund – går via stemmesedlen over en såkaldt arbejderregering. Når blot det store flertal forstår fornuften i at stemme Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten ind med tilstrækkelige mandater, så er lykken gjort. Indtil da kan og skal vi læne os tilbage uden brug af protestaktioner, strejker eller lignende.

Derfor har *Fagligt Ansvar* nedlagt den bevægelse, der eksisterede mod deltidsloven sidste forår. Derfor har de samme selvbestaltede ledere ikke manet til kamp mod to reaktionære finanslove, en arbejdsmarkedsreform, dansk krigsdeltagelse, dansk medlemskab af EU osv.

Der er brug for en underskov af bevidste fagligt aktive, der via de nødvendige netværk også rummer repræsentanter af omkring en million udstødte erhvervsaktive, som i dag ingen organisationer eller repræsentation har.

Der er nok at tage fat på!

Det kræver et valg. Skal bevægelsen ledes ind i en årelang blindgyde i en illusionsfyldt forhåbning om en såkaldt arbejderregering, der vil varetage arbejderklassens interesser på vej mod et andet samfund, socialismen, eller skal der foretages et kursskifte, der bringer en hvilken som helst bogstavkombination under arbejderklassens taktstok?